

MARINA ROMÂNĂ

REVISTĂ EDITATĂ DE MARINA MILITARĂ
NR. 57 (NOIEMBRIE 1998)

STATUL MAJOR AL MARINEI MILITARE

**MARINA
ROMÂNĂ**
REVISTĂ EDITATĂ DE MARINA MILITARĂ

NR. 57
NOIEMBRIE
1998

COLEGIUL DE REDACȚIE
Redactor-șef:

Comandor Ioan DAMASCHIN

Secretar general de redacție:

Lt. col. Costin CONSTANDACHE

Redactori:

Căpitan Costel SUSANU

Bogdan DINU

Corector: Floare BRÂNZĂ

Fotoreporter: Valentina CIUCU

Culegere computerizată:
CÂRCEANU Rodica

REDAȚIA:
Cercul Militar Constanța
str. Traian nr. 29

☎ 041-618127, 615700/238

ABONAMENTELE se fac prin oficiile poștale și sucursalele RODIPET S.A.; revista se află la poziția 5043 din Catalogul publicațiilor.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. - P.O. BOX 33-57, FAX 0040-1-2226407 sau 2226439, TELEX 11995, Piața Pressei Libere nr. 1, sector 1, București - ROMÂNIA.

COPYRIGHT: este autorizată orice reproducere cu condiția specificării sursei.

NORME DE COLABORARE:

Cititorii pot trimite pe adresa redacției texte și fotografiile care se încadrează în tematica revistei. Manuscrisele nu se înapoiază.

Preț: 1.500 lei

ISSN - 1222-9423

B-18498/86

Din SUMAR:

6 Echipajul de elită al submarinului „DELFINUL“
6 Oamenii bătrânului fluviu
„BARAJ“ DE FOC LA GURILE DUNĂRII
12 30 de ani - PROMOȚIA „DECEMBRIE '68“

17 Navigatori în labirintul cunoașterii LUMEA SECRETĂ A DELFINILOR

Rubrici noi în revistă
18 Aspiranții de azi - comandanții secolului XXI
19 Maiștrii militari de marină despre ei înșiși
23 Ne scriu corespondenții
24 „MARINE NATIONALE“ - Flota franceză „pe radar“
25 MAGAZIN

Tehnoredactare computerizată la EDITURA EUROPOLIS CONSTANȚA

☎ 041-691711

 Tehnoredactor: Gabriela ALGASOVSCI
Tiparul executat la EUROPRINT'94

☎ 041-622527

 COPERTA I: FREGATA „AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU“ PLECÂND DIN PORTUL CONSTANȚA PENTRU A PARTICIPA LA EXERCITIUL NAVAL „BLACK SEA PARTNERSHIP '98“
 COPERTA IV: FANFARA MARINEI MILITARE ROMÂNE ÎN ITALIA

1878-1998

120 DE ANI DE LA REVENIREA DOBROGEI LA PATRIA MAMĂ

**Tulcea - Monumentul dedicat
revenirii Dobrogei la țară**

TOAMNA IZBÂNZII

*Undele Dunării curg
Prin sufletul românesc
Măsurând ani și veacuri;
Stau mărturie undele
Însângeratelor vremi de urgie
Și biruințelor
Undele stau mărturie;
O sută douăzeci de toamne
În toamna aceasta
Au măsurat undele
De când treceau
Batalioane române
Maestuos, prin valuri,
Cu drapelul aureolat
De gloria victoriilor
De la Plevna, Smârdan și Rahova
Treceau,
Să-ntoarcă la țară
Parte din glia străbună.
La vaduri, cu sufletul,
Așteptau dobrogenii
Oștenii țării - izbăvirea;
Așteptau OȘTIREA !
Nădejdea din urmă
La vreme de cumpănă
A neamului românesc.*

Luna noiembrie a acestui an este aureolată de o mare sărbătoare a sufletului românesc, resimțită cu o intensitate deosebită în ținutul dintre Dunăre și Mare - aniversarea a 120 de ani de la revenirea Dobrogei la PATRIA mamă, de la împlinirea acestui mare act de dreptate istorică prin care se întorcea acasă o parte din moștenirea străbună - pământurile de la "marea cea mare", ale domnului Mircea. Se întorceau redobândite cu jertfa de sânge a Oștirii române, pe câmpurile glorioase de bătălie de la Plevna, de la Smârdan și Rahova, unde oștenii români sfârâmau, cu tunul, cu pușca și sabia, lanțul de fier ce ținutise peste patru veacuri Dobrogea și locuitorii săi - români în majoritate, cum chiar statistici străine ale epocii confirmă - în lăuntru Imperiului Otoman. Acum 120 de ani, în luna noiembrie - într-o toamnă ce devenea toamna mântuirii Dobrogei și românilor dobrogeni -, batalioanele românești - conform tratatului de pace - trec Dunărea și arborează tricolorul la Constanța, Tulcea și Babadag, în toate localitățile Dobrogei reinstaurând autoritatea stăpânului de drept - poporul român.

Scene mișcătoare, consemnate de pana scriitorilor și ziariștilor contemporani, luminează această clipă astrală din istoria României: populația întâmpină trupele române cu flori și flamuri tricolore, cu o explozie de bucurie, cu solemne Te Deum-uri oficiate sub cerul liber sau în puținele biserică ortodoxe ce supraviețuiseră urgiei.

Și, spre a rememora această înălțătoare clipă vom cita doar câteva rânduri din cartea căpitanului M.D. Ionescu, "Dobrogea în pragul veacului al XX-lea", ce punctează principalele momente ale revenirii Oștirii române pe vechiul pământ strămoșesc al Dobrogei: "Divizia, pusă sub comanda generalului Gheorghe Anghelescu, după ce la parte, în ziua de 8 octombrie (după calendarul vechi - n.n.) 1878, la intrarea triumfală a armatei în București se îndrumă către Brăila. Aici divizia a fost trecută în revistă de A.S.R. Principele Carol I care recomandă trupe și ofițerilor răbdare și, mai ales, blândețe față de populația dobrogeană. La 14 noiembrie divizia pomește din Brăila, pe 3 coloane... Deosebit de trupele celor 3 coloane se mai formă și a patra pentru ocuparea frontierei de sud a Dobrogei.

Coloana I (colonel Bărănescu) trece Dunărea la Ghecet... și ajunge la Babadag în ziua de 17 noiembrie. Populația primește armata cu strigăte de bucurie, autoritățile comunale urându-i bun venit. Tricolorul românesc pentru prima oară fâlfâie în vestitul oraș Babadag, scaunul fostului (n.n.) saraschierat de la Dunăre...

Coloana a II-a (colonel Gorjan)... ajunge la 15 noiembrie seara la Hârșova. Ia Seimeni și Cernavodă pe 17 noiembrie. Cu drumul de fier este trimis la Constanța batalionul 4 vânători și 1 baterie... iar mai în urmă (1 decembrie) vine la Constanța din Tulcea 1 escadron și Statul Major al Regimentului 2 Roșiori. Pretutindeni trupele noastre au fost primite cu mare bucurie. Comandantul arată că la Constanța i s-a făcut o primire entuziastă. Orașul era împodobit cu tricolorul românesc, în port sute de drapelul ale diferitelor state fâlfâiau pe catarge, peste 5000 de persoane luând parte la sărbătoare (telegrama colonelului Gorjan nr. 2878).

Coloana a III-a are destinația Tulcea. Generalul comandant însotește coloana pusă sub ordinul colonelului Cantili. Ea pomește din Brăila la 17 noiembrie, îmbarcată pe 3 vapoare și 4 șleपुरi și ajunge la Tulcea seara. Primirea e o adevărată sărbătoare. Comandantul diviziei e întâmpinat la vapor de autoritățile provinciei ce-i urează bun venit pe un fost pământ românesc. Orașul e împodobit cu steaguri... la Catedrala orașului s-a oficiat un Te Deum... Apoi, la Palatul Administrativ comandantul primește notabilitățile orașului și pe fruntasii diferitelor religii. Intrarea triumfală a armatei s-a făcut a doua zi, cu mare pompă... Capitala sangiacului Tulcea devenise, în ziua de 18 noiembrie 1878, reședința militară a provinciei Dobrogea, până la 22 mai 1883 când comandamentul diviziei a fost mutat la Constanța..."

Astfel, revenea, în strigăte de bucurie și sunet de clopot, acum 120 de ani, în toamna lui 1878, Dobrogea, la PATRIA mamă.

*Locotenent-colonel
Costin CONSTANDACHE*

Parteneriat pentru Pace

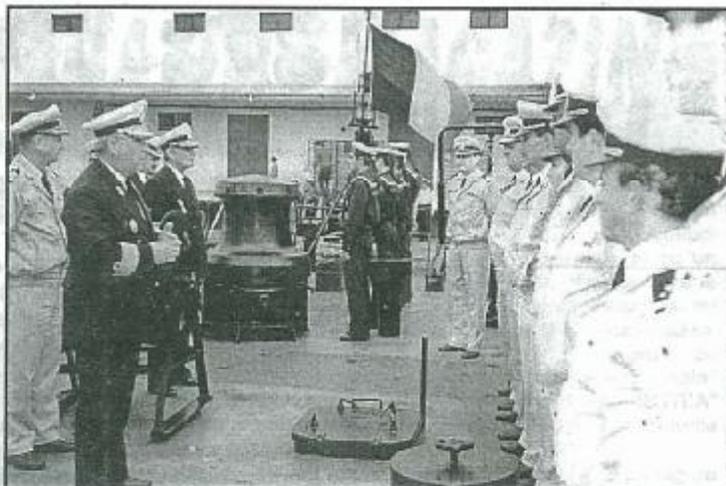
ÎN MAREA NEAGRĂ FURTUNA „ATACĂ” FORȚELE RIVERANILOR!

În perioada 21-25 septembrie 1998 în raionul maritim din apropierea coastelor Turciei a avut loc exercițiul naval "BLACK SEA PARTNERSHIP '98", conform programului de Parteneriat pentru Pace între statele riverane Mării Negre, la care a participat și fregata românească "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU" comandată de locotenent-comandorul **Adrian Iordache**.

Desfășurată sub conducerea Statului Major al Marinei Militare a Turciei, aplicația a reunit forțe navale și observatori din Bulgaria, Georgia, România și Turcia, în scopul antrenării forțelor maritime și sprijinirii activităților din cadrul Parteneriatului pentru Pace, fără un scenariu dinainte stabilit.

Considerate de la început a fi o nouă treaptă a cunoașterii reciproce nu numai între marinarii ci și între popoarele reprezentate, acțiunile s-au desfășurat într-o atmosferă destinsă.

Astfel, în compania unui ceai turcesc, la bordul navei-comandant "ORUC REIS" a fost prezentat programul activităților: ieșirea din Boefer în largul coastelor

turcești, exerciții de comunicații, de căutare a unui submarin și exerciții de tragere reală. Un program de principiu, ce a fost îmbunătățit în funcție de situație și de posibilitățile navelor participante. Deci, nimic bâțut în cuie, totuși perfectibil...

Și a început exercițiul...

Ca un făcut, după aproape 20 de zile călduroase la Istanbul, marea se zburlește, vântul prinde curaj iar ploaia "atacă" convoiul.

După câteva ore de ... să-șp unem rezistență în fața stihilor cezfântuite ale naturii, ce au îngreunat până și navigația puternicelor fregate ele gazdelor, "ILDIRIM" și "ORUCREIS", "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU" care permisiunea de a intra la adăpostul coastelor turcești, lucru recomandat și de comanda grupării navale...

Deși mai mică decât fregata românească, nava "BODRI" a Marinei Militare Bulgare a rămas în raionul acțiunilor de luptă până când eroica rezistență a echipajului a fost pusă în fața unui eveniment deosebit - o gravă criză cardiacă a unui dintre comandanții bulgari. "BODRI" solicită intrarea în port pentru acordarea asistenței medicale și se întoarce, totuși, după câteva ore.

A doua zi furtuna se calmează făcând posibilă și executarea tragerilor de luptă reale asupra unor obiective la suprafața apei, la care fregata noastră a ajuns însă prea târziu...

Măcar acum, în ceasul al 12-lea, acțiunea fregatei "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU" trebuie să fie un semnal de alarmă pentru cei care, în loc să-și vadă de casele și peștele turcesc de pe tarabe, contestă acțiunile de modernizare ale navelor de luptă românești, sau pentru cei care, invocând suficiența dotării moderne a acestora, nu alocă fondurile necesare.

În scurtul răgaz avut după încheierea exercițiului, membrii echipajelor participante au fost invitați să viziteze Istanbulul. Escortați de soldați înarmați, a căror prezență era motivată de numeroasele atentate teroriste din oraș, pornim la drum. Păstrând obiceiul locuitorilor de conformăm fără ezitare protocolului musulman, descălțându-ne la intrarea în Moschea Albastră a Sultanului Ahmed și privim apoi minunatele obeliscuri egiptene, recunoscute ca fiind cele mai vechi monumente din Istanbul.

Capodoperă a arhitecturii, "Hagia Sofia" (după numele dat de turcii vechii catedrale bizantine) ne încântă privirea nu numai prin mărețele ei și prin vechimea exponatelor, aflate acum în restaurare. Avem ocazia apoi să pășim prelungi puternicului centru de comandă al Imperiului Otoman vreme de câteva secole: "Palatul Topkapı". Privim din spatele zăbrelelor metalice, sala de primire a sultanului așteaptă parcă și acum emisarii din toate colțurile lumii otomane...

Erândul nostru apoi, ca, la invitația comandantului **Dan Leshu** (comandantul marșului), la bordul navei "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU" să oferim prietenilor și oficialităților militare turcești câteva din tradiționalele preparate culinare pregătite de subordonații căpitanului Gheorghe Paraschiv, foarte apreciate de oaspeți.

Două ore mai târziu neva "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU" părăsea Istanbulul, acăugând o nouă experiență celor 20 de ani de existență. "Bătrâna doamnă" acesta în portul Constanța, sâmbătă, 26 septembrie, încheind astfel acest marș.

Căpitan **Gelaedin NEZIR**

La închiderea ediției

În perioada 21-24 octombrie 1998 s-a aflat la Constanța nava britanică HMS "LONDON" care a desfășurat acțiuni comune cu fregata "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU". Nava, comandată de căpitan-comandorul **T.F. McBarnet**, are un deplasament de 4.850 t, lungimea - 148 m, lățimea - 14 m, pescajul - 6,2 m și o autonomie de 4.000 Mm la viteza de 16 Nd. Echipajul este format din 270-290 membri.

Căpitan **Daniel TRICĂ**

MAREA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

ECHIPAJUL DE ELITĂ AL SUBMARINULUI „DELFINUL” – Un potențial nucleu al unei „școli de submariniști”

La 23 noiembrie 1986 intra în țară, și în componerea Marinei Militare, primul submarin aparținând României construit după cel de-al doilea război mondial, „DELFINUL” (521). Din nefericire, până în prezent a rămas singura unitate de luptă de acest fel. Greutățile financiare ale ultimilor ani ai vechiului regim au făcut imposibilă achiziționarea celui de-al doilea submarin, cum era prevăzut, iar perioada postrevoluționară pune probleme în chiar menținerea în stare de operativitate a celui existent. Astfel, perspectiva intrării în dotare a unui nou submarin este incertă și foarte îndepărtată.

Mediatizat prin presa civilă și militară din ultimele luni, „subiectul” submarinului necesită câteva precizări. Nu intenționăm să ne oprim asupra importanței existenței fie și a unui singur submarin în flotă prin potențialul pericol pe care îl

reprezintă pentru flotele adverse. Au făcut-o alții și mult mai bine decât am putea să o facem noi aici. Să menționăm doar că submarinul „DELFINUL” face parte din clasa pe care sovieticii au numit-o „Proiectul 877 E” sau „Warshavyanka” (destinată exportului și în particular flotelor militare ale țărilor din Pactul de la Varșovia) și cunoscută în limbaj NATO sub denumirea de clasa KILO. Ulterior a fost dezvoltată o clasă derivată, „Proiectul 636”, cu unele modificări față de versiunea de bază. Submarinele acestei clase sunt caracterizate prin zgomot redus, capacitate ridicată de supraviețuire, grad înalt de fiabilitate, caracteristici nautice optime, condiții bune de viață pentru echipaj.

România a fost cea de-a treia țară care a intrat în posesia unui astfel de

submarin după India (aprilie 1986) și Polonia (iunie 1986); submarinul se găsește și în dotarea marinelor algeriană, iraniană (ultimul fiind livrat în noiembrie 1996) și chineză. Aceasta din urmă este în posesia a trei din cele patru submarine din clasa KILO comandate Rusiei, existând și opțiunea pentru alte patru - de data aceasta din clasa derivată „636” - și poate chiar construirea acestora sub licență. Intenția noastră era doar de a arăta că submarinul „DELFINUL” face parte dintr-o clasă care nu numai că este în

înseamnă că submarinul nu este operativ, putând îndeplini misiuni, desigur cu asumarea riscurilor care decurg din această situație. Ca orice armă complexă, după o anumită perioadă de funcționare și submarinul are nevoie de reparații. Din nefericire, costul acestora pare foarte ridicat pentru actualul buget al Ministerului Apărării Naționale. Alături în „imersiune” de câțiva ani această problemă nu pare să aibă șanse prea mari de a fi adusă „la suprafață” și nici măcar la „cotă periscopică” pentru a putea fi rezolvată

în viitorul apropiat. Vina nu poate fi imputată în nici un caz Statului Major al Marinei Militare ci mai degrabă forurilor decizionale de la nivel înalt. În treacăt fie spus, ar fi interesant de știut câți dintre parlamentarii noștri știu că flota românească are în dotare un submarin.

Frustrat de posibilitatea ieșirilor în mare, echipajul „DELFINULUI” își

exploatare dar care, prin versiunea „636”, va continua să fie în producție până în anul 2006.

O altă precizare se referă la starea lui de operativitate. Încercăm să dăm răspunsul la întrebările: este submarinul „DELFINUL” în stare operativă ori nu? Staționarea îndelungată la cheu a atras atenția nu numai a ziaristilor autohtoni dornici de senzational, dar și a presei militare internaționale de specialitate. În numărul său din martie anul acesta revista Jane's Navy International preciza: „La Constanța se află singurul submarin românesc, Proiect 877 EKM din clasa KILO, „DELFINUL”. A fost transferat în 1986 și este raportat ca fiind încă operativ...” Ironia din ultima parte a frazei este evidentă. De fapt, cu toate că și-a terminat resursa tehnică, aceasta nu

continuă pregătirea de specialitate prin exerciții și antrenamente la bord. Mai mult, acest echipaj de elită, comandat de căpitan-comandor **Dumitru Pleșca**, ar putea deveni nucleul unei viitoare școli de submariniști. În fapt, o astfel de școală chiar există pentru că în cadrul unității s-au organizat permanent cursuri de pregătire cu durata de 6 luni sau un an. Mai mult de jumătate din actualul echipaj este pregătit în țară, la submarin. Există posibilitatea reală ca ofițerii care au efectuat stagiul inițial de pregătire în fosta Uniune Sovietică, care au absolvit Academia de Înalte Studii Militare și care, evident, mai fac parte din echipaj, să elaboreze manuale și regulamente.

Bogdan DINU

Continuare în pag. 10

OAMENII BĂTRÂNULUI FLUVIU

„BARAJ” DE FOC LA GURILE DUNĂRII

În editorialul publicat în numărul trecut al revistei noastre, domnul comandor Petre Ciromele, comandantul Flotei de Dunăre releva, cu o remarcabilă forță de sinteză, importanța deosebită pe care fluviul o reprezintă pentru România, în contextul geostrategic european actual, ca arteră de navigație și coridor logistic, responsabilitățile Marinei Militare Române în ce privește asigurarea intereselor vitale și securității naționale ale României, în acest spațiu. Și un excelent exemplu al modului în care acționează, în practică, Marina Militară Română, al eforturilor de a fi la înălțimea misiunilor ce-i revin, îl constituie și recenta ieșire pe fluviu cu trageri de luptă reale, executată în cadrul planului de pregătire de luptă, de nave ale Flotei fluviale, desfășurată în raionul Sfântu Gheorghe de unități ale Brigăzilor fluviale din Tulcea (1-6 octombrie) și Brăila (6-13 octombrie). Prezenți la fața locului, încercăm să vă prezentăm, stimați cititori, desigur, în sinteză, secvențe ale acestei activități a cărei semnificație este pregătirea constantă a Flotei de a asigura, oricând, la nevoie, un redutabil „baraj” de foc la gurile Dunării. Și, cu toate dificultățile economice, materiale, ce decurg din reșezarea - denumită „tranzitie” - societății românești în fagașul său firesc, marinarii de la fluviu au dovedit, și cu acest prilej, profesionalismul și devoțiunea așteptată de la ceea ce numeroși specialiști consideră a fi cea mai puternică forță fluvială din Europa. O forță a cărei existență e motivată de faptul că România (spre deosebire de marile puteri ale lumii ale căror fluvii sunt mai toate interioare) are ce apăra - 1.075 km (40%) din cei 2.860 km ai marii artere europene care este Dunărea, precum și zona fluvial-maritimă a gurilor Dunării.

MOMENTUL ADEVĂRULUI

1 octombrie 1998, după-amiaza. Precedate de vedetele dragoare care execută „ca la carte” exerciții de deminare a apelor, nave ale Brigăzii fluviale Tulcea sosesc în raion, în frunte cu nava de comandament „FORTUNA” care va fi, în această perioadă, punctul de comandă al activității.

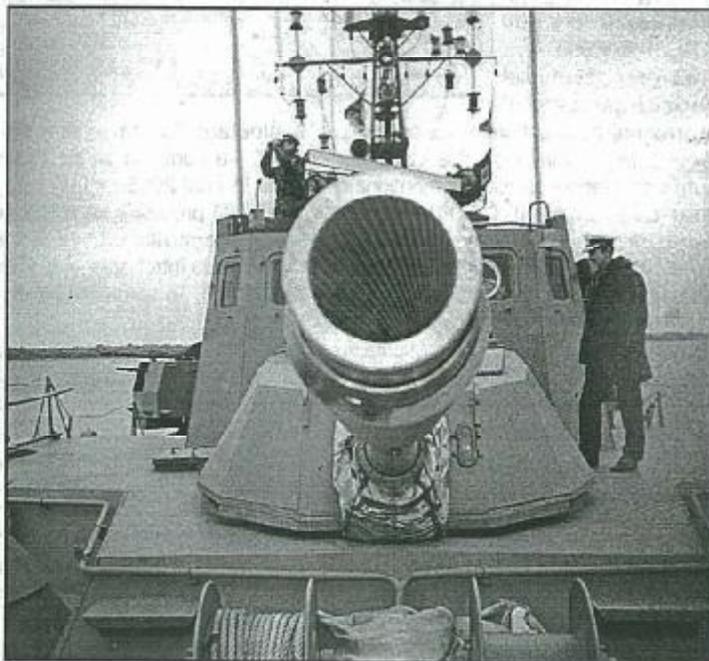
2 octombrie, ora 06.00. Contribuind parcă la crearea unui „poligon” cât mai complex și solicitant, vremea se schimbă: vânt puternic, cer acoperit, rafale de ploaie, marea (gradul 3-4) ridică o barieră albă de „berbec” la gura Dunării.

Începe ceea ce s-ar putea numi „momentul adevărului” - trageri reale directe, cu nava în mișcare, cu secția, trageri antiaeriene, trageri indirecte... Momentul în care se măsoară eficiența eforturilor depuse pe parcurs de zile și luni de instruire a echipajelor fiecărei nave.

REDUTABILELE VEDETE BLINDATE „MARI”

Onoarea de a deschide „ostilitățile” revine vedetelor blindate „mari” - nr. 176 (comandant - locotenent-comandor Andrei Croitoru), nr. 178 (comandant - căpitan-comandor Aurel Moscu, comandantul secției), nr. 179 (comandant - locotenent-comandor Năstase Bălan), din divizionul comandat de căpitan-comandor Nicolae Filip, unitate ce se mândrește cu capacitatea de foc și calitățile navelor sale, revendicând titlul de cea mai redutabilă forță de la fluviu, la „conurență” cu unitatea de monitoare.

Navele coboară în linie de șir spre punctul de confluență al Dunării cu marea. Manevre sigure, rondou și vedetele pun prova pe malul stâng... Oamenii, la posturile de luptă, așteaptă încordați, dominându-și explicabilele emoții, ordinul. Ordinul sună sec: „Foc!” Tunurile de 100 mm trag, zguduind navele. Țintele sunt în vedere undeva, pe plajă, spre nord-est. Uraganul exploziilor le încadrează... Al treilea proiectil tras de pe vedeta blindată 176 pulverizează pur și simplu una dintre ele... Navele se deplasează, urcă fluviul, apoi revin, trăgând din mișcare... Manevră... Revin și-și „concentrează” trageroa, cu toată secția, într-un nimicitor baraj de foc...

4 octombrie. Plouă torențial. Apele au crescut, inundând plajele. În zori, vedetele blindate mari revin la gura fluviului ... Se execută tragerile indirecte. Manevră. Prova la mal... Focul Gheizere de apă țâșnesc undeva la peste 7 km, în largul mării.

La încheierea misiunii, comandantul unității concluzionează : prima în "top" - vedeta blindată 179; oamenii care s-au remarcat în mod deosebit : maistrul militar clasa I **Emil Strachină** comandant grup armament și **Petre Eremia**, sergent **Daniel Serghei** (vedeta blindată 179); maistrul militar principal **Nistor Iordache** și **Vasile Bostan**; sergent **Ionel Minclună** (vedeta blindată 176), maistrul militar clasa a II-a **Zenove Palade**, maistrul militar clasa I **Cezar Mărțișcă**, sergent **Florin Muscalu** (vedeta blindată 178); locotenent-comandor **Florentin Munteanu**, șef transmisiuni pe divizion.

O AEVĂRATĂ ȘCOALĂ A ASPIRANȚILOR - vedetele blindate "mici". Deși mai "modeste" ca dimensiuni și forță decât "surorile" mai mari, ce fac parte dintr-o generație mai nouă, navele divizionului de vedete blindate "mici" au, în schimb, aureola tradiției, la bordul lor începându-și cariera oameni care astăzi sunt cunoscuți comandanți în Marina Militară, respectați pentru profesionalismul lor. Tradiția continuă, la bordul lor aflându-se acum nu mai puțin de 18 aspiranți (promoția 1998) și alți tineri ofițeri ai promoțiilor anterioare, care - cum ne spunea căpitan-comandorul **Ilie Stan**, comandantul brigăzii - au intrat acum "direct în focul" exigențelor profesionale, în plus, suplinind, împreună cu celelalte cadre, și lipsa numărului necesar de militari în termen ...

3 octombrie. Abia distingându-se prin ploaie și lumina confuză, cenușie, a dimineții, vedetele blindate. 77 (comandant - locotenentul **Ștefan Boga** - aflat în al doilea an la comandă), 79 (comandant - locotenent-comandor **Aurel Ibrim**, șef de secție), 91 (comandant-căpitanul **Mircea Popițiu**), 93 (comandant-locotenent **Aurel Sciparov**, cel mai tânăr comandant de navă al brigăzii), vin din amonte punând prova pe mal

la gura fluviului. Marinarii sar pe plajă, prin apa rece și tulbure, și fixează parâmele de acostare. Turelele, ușile și tambuchiurile metalice se închid cu zgomot sec... Navele, cu echipajele la posturi, sunt gata pentru tragere... Foc ! Tunurile trag. Tragerea directă; apoi tragerile anterioare... Manevră; desprindere de țârm, navigație amonte... Pe vedeta blindată 79 (repusă acum în marș, prin eforturile echipajelor divizionului, după 2 ani de "conservare") sunt probleme cu motorul principal, dar remediate rapid cu pricepere și... sudoare de mecanici... Navele revin din aval în marș și execută trageri din mișcare...

Calificativ - Foarte bine !

Au fost remarcați la încheierea tragerilor - "liderul" mecanicilor brigăzii, maistrul principal **Ion Mocanu**; sergentul tunar **Aurel Abaianit** (vedeta blindată 77), maistrul militar clasa I, mecanic, **Ion Rusu** și sergentul tunar **Ion Sibrișan** (vedeta blindată 79), menționat în mod special de comandant ca și șeful de echipaj, maistrul militar clasa I **Ion Teodor**, de pe vedeta blindată 93.

VEDETELE DRAGOARE sunt la datorie. După ce au "deschis" calea navelor prin misiuni de dragaj (desigur, exerciții), vineri noaptea (2 octombrie), în întunericul sportit de plafonul jos de nori, înfruntând rafale dure de vânt și ploaie, echipajele vedetelor dragoare 147, 148 și 152 (comandate de locotenent-comandorul **Tudor Grigorovici**, șeful de stat major al divizionului, execută exerciții de minare a fluviului... Târziu, după miezul nopții, la punctul de comandă se raportează, laconic, prin radio: misiunea îndeplinită ! În caz real, Dunărea ar fi fost închisă cu "zăvorul negru" al morții ce pânzeste din adâncuri...

În zilele ce urmează dragonii dovedesc, în cursul exercițiilor de foc programat, că sunt tot atât de redutabili.

Oamenii "zilei": locotenent-comandorul **Gheorghe Paraschiv** (ofițer cu artileria), locotenentul **Eusebiu Lădaru** (comandantul vedetei dragoare 147); la acțiunile de dragaj - maistrul militar clasa I **Adrian Burlacu**, **Petrică Tufan**, maistrul militar clasa a III-a **Costel Manea**, soldatul **Florin Ciucurencu**; artileriști - maistrul militar

clasa I Iulian Ciubotaru, maistrul militar clasa a III-a Ionel Luca, sergentul Iordache Bogdan, soldatul Costel Canareica; compartimentul mașini - maistrii militari Gheorghe Pintilie, Nicolae Callinov, Horia Sandu, sergentul Mitică Stolca și soldatul Cristian Purcărea.

INFANTERIȘTII MARINI - în apărare și ofensivă.

5 octombrie, ora 09.00. Pe plaja vastă, străjuită de perdeaua verde a arbuștilor, infanteriștii marini așteaptă ordinul... "La atac, înainte!" Desfășurați în trăgători, ostașii pomesc hotărât... Foc! Se trage cu armamentul de infanterie, în lințele așezate pe aliniamente succesive... Secvența face parte din aplicația companiei de infanterie marină, în ofensivă și apărare, cu trageri reale, desfășurate în paralel cu acțiunea marinarilor. După recunoașterile și deplasările după azimut, desfășurate pe 2 octombrie, au urmat trageri cu mitraliera, cu artileria din dotare și, apoi, exerciții cu plutonul și grupa în apărare și ofensivă. După cum ne spunea locotenent-colonelul Vasile Romanescu, comandantul batalionului, tema aplicației a constituit-o riposta la o posibilă debarcare a "inamicului" - inițial forțele proprii fiind în apărare apoi, în cooperare cu forțele maritime și terestre existente, trecând la atac pe flancuri pentru anihilarea capului de pod.

Desfășurat în condiții meteo aspre, exercițiul a relevat excelenta pregătire a acestui corp de elită, distingându-se în mod deosebit la tragerile cu artileria, maiorul Vasile Carpo (șeful artileriei), sublocotenentii Ioan Samson și Liviu Vasilca, sergentul Aurel Tofan (comandantul bateriei de tunuri), soldatul Iulian Șerban, iar la tragerile de infanterie maiorii Valentin Uricaru (șeful pregătirii de luptă) și Costea Miu, căpitani Alexandru Jugaru și Daniel Frumosu, soldatul Marian Truță.

ÎN "PREMIERĂ", LA BORDUL NAVELOR

• Trageri cu aruncătoarele de proiectile reactive, de la bordul vedetei blindate 179, în prezența specialiștilor U.M. 02049 Constanța, făcându-se recepționarea îmbunătățirilor realizate la aceste sisteme de armament.

• Trageri antiaeriene cu rachete "STRELA" executate de trăgători de pe vedetele blindate 176, 178, 179 și de pe monitorul "MIHAIL KOGĂLNICEANU" (calificative maxime - maistrul militar clasa a IV-a Mihai Bertescu, de la monitor).

• Cel mai tânăr comandant de navă al flotilei - locotenentul Aurel Scipanov - s-a aflat la prima sa ieșire pe fluviu, la comanda vedetei blindate 93, navă care, pe

5 octombrie, împlinea 21 de ani de la intrarea în serviciu.

• Un fapt cu o semnificație deosebită, în sfera vieții spirituale a marinarilor de la fluviu - înaintea începerii tragerilor, preotul militar al Brigăzii Tulcea - Torino Dumitriu, aflat la bordul vedetelor dragoare, oficiază o slujbă adecvată momentului.

E VITAL SĂ NE ANTRENĂM AICI !

Calm, prompt, controlând cu ochi experimentat totul, gata să emită un ordin scurt și "ascuțit", ce revitalizează de îndată "segmentul" ce pare a pierde energia inițială, dând, după caz, surprinzătoare (pentru cine nu-l cunoaște) dovezi de înțelegere a complexei psihologii umane, comandorul Constantin Șuteu, comandantul Brigăzii fluvial-maritime Tulcea este - fapt unanim recunoscut la fluviu - un COMANDANT. Cu obiectivitatea caracteristică, relevă câteva concluzii asupra acestei ieșiri: "În ansamblu sunt rezultate mulțumitoare, dar au existat și stângăcii și unele disfuncționalități, inerente după lungi perioade de staționare la cheu. Am încercat să-i conferim fiecărei ore de ieșire o încărcătură cât mai mare, să profităm cât mai mult... Oamenii au răspuns bine solicitărilor profesionale, în condiții meteo grele. Navigația civilă pe mare, fără respectarea zonei

temporar interzisă traficului, perturbă grav ședințele de trageri (continuitatea, ritmicitatea și logica lor). Cred că trebuie făcut ceva în acest sens - așa cum multe alte state reușesc s-o facă - adică statutul de zonă temporar interzisă navigației civile.

Pentru noi e vital să ne antrenăm AICI, la gurile Dunării, zonă care constituie un obiectiv prioritar, în

doctrina Marinei Militare, spre a fi oricând o forță competentă să apere interesele majore ale României în zonă".

ZEULUI MARTE - CE I SE CUVINE !...

Desigur, oamenii zilei - "discipolii zeului Marte" cum sunt supranumiți - au fost artileriștii, activitatea întregului complex echipaj-navă având ca finalitate acțiunea de foc. Iar căpitan-comandorul Constantin Peneoș (specialistul cu artileria al Brigăzii Tulcea - ca și colegii de la Brăila) își merită, din plin onoranta "poreclă" - Marte. Prezent peste tot, la bordul navelor și în punctul de observare, îndrumându-și și încurajându-și "discipolii" (așa cum o face de 15 ani, la toate tragerile), ignorând ploaia ce-l udă până la piele, omul impune respect pentru competența și devoțiunea față de profesie.

... DAR ȘI "CREIERULUI", CE ESTE AL LUI !

Învăluți într-un specific anonim, fără să fie prezenți "în linia întâi", dar determinând activitatea de acolo, oamenii statului major reprezintă centrul nervos - "creierul" - ce elaborează și urmărește "scenariul" - planul de luptă după care se desfășoară întreaga acțiune. În punctul de comandă, în fața calculatoarelor, a aparaturii de transmisiuni, asigurând continuitatea 24 de ore din 24, acești oameni sunt cei ce trebuie să știe totul, în orice moment, să anticipeze și să adapteze planurile inițiale la realitatea din teren... La Brigada Tulcea, între acești oameni, s-au aflat căpitani-comandanți **Dorin Mara** (șeful de stat major al brigăzii) și **Paul Ciobanu**, maiorul ing. **Gavrilă Grigore** (ofițer specialist în radioelectronică), căpitan-comandorul **Ion Iordache** (ofițer cu transmisiuni),

PUNCTUL RADIOTEHNIC SFÂNTU GHEORGHE - "SANTINELA", MEREU ÎN POST

"Ochii și urechile" neadormite ale zonei, Postul radiotehnic Sfântu Gheorghe - una dintre cele mai izolate "santinele" ale Marinei Militare, pe țămul maritim, s-a integrat perfect complexului de activități specifice, desfășurate pe timpul tragerilor. Prin strădania de zi și noapte a oamenilor săi au fost furnizate, continuu, conducerii acțiunilor, informații asupra traficului naval și aerian în zonă - vitale pentru asigurarea deplină siguranțe și bune desfășurări a activităților. Împreună cu "profesioniștii" postului - maiștrii militari **Pavel Tulceanu** (comandant), **Victor Pitaru**, **Mircea Cârțan**, plutonierul major **Ioniță Ioniță**, sergenții **Sandu Șmira**, **Cristinel Ifrim**, **Daniel Ivanov**, **Paul Vihocenco**, la înălțime au fost și militarii în termen **Robert Finanțu** și **Alexandru Toader** (instruiți și formați ca radiști și radiolocatoriști, la marea unitate).

SCHIMB DE "GARDĂ" LA GURA FLUVIULUI

7 octombrie. Navele Brigăzii fluviale Tulcea s-au retras ieri iar astăzi după-amiază au sosit unități ale Brigăzii Brăila. După cum ne spune domnul căpitan-comandor **Gheorghe Dragomir** (șeful cu operațiile la Flotila de Dunăre), "Brigada Brăila va respecta același complex "scenariu" ca și cea din Tulcea. În această a doua ieșire de anvergură a flotilei, din acest an, obiectivul major este instruirea completă, cu folosirea materialului de artilerie și de dragaj. După un program foarte dens, în această perioadă (deja Brigada Tulcea și-a executat misiunea) prelucrăm toate misiunile de foc cu nava, secția, divizionul, în cele mai diferite situații. Acțiunea este un excelent prilej pentru verificarea și aprecierea pregătirii echipajelor, capacitatea lor de a rezolva misiuni

tactice, cu întrebuintarea în luptă a armamentului de artilerie și dragaj, executarea în siguranță a navigației, în orice condiții și verificarea funcționării instalațiilor. De asemenea, acesta este un bun prilej de testare a capacității comandanților de navă de a rezolva situații tactice reale, cu folosirea întregului armament".

8 octombrie. Urmând "scenariul" navele Brigăzii fluviale Brăila (aflate sub comanda căpitan-comandorului **Neculai Surlă**) trec la acțiune, venind în aval - Manevră, prova pe mal... Foc ! Încep tragerile directe și "glasurile" tunurilor pulverizează liniștea locului.

Participă monitorul "M. KOGĂLNICEANU" - (comandant - locotenent-comandor **Titi Adrian Sora**) care, prin forța armamentului și dotările sale moderne, este cea mai redutabilă navă participantă la această ieșire, încadrată cu specialiști de clasă (s-au distins cu acest prilej locotenentul **Gheorghe Retea** comandant unității de luptă artilerie; maestrul militar clasa I **Cornel Pavel** - specialist I armament; sergenții **Angel Mazilu** - comandantul tunului de 100 mm prova precum și **Viorel Bălan** - comandant mitralieră 14,5 mm).

Sunt prezente, de asemenea, vedetele blindate 82 (comandant - locotenentul **Alexandru Gigi**), 83 (locotenentul **Lucian Ursan**), 86 (căpitanul **Tudorel Gîndac**), 89 (locotenentul **Dragoș Ichim**) și vedetele dragoare (despre care în pagina imediat următoare veți putea citi reportajul realizat în avanpremieră, "acasă" la echipajele acestor nave) 153 (comandant - căpitanul **Ionel Sandu**), 155 (căpitanul **Vasile Năstase**) 158 (locotenent-comandor **Marius Rațiu**).

Pe parcursul zilelor ce-au urmat, conformându-se rigurilor acestui complex și dur test de profesionalism, echipajele își dovedesc capacitatea de a fi la înălțimea misiunilor încredințate.

Ieșirea navelor Flotilei, din perioada 1-13 octombrie, relevă și ea, cu forța de convingere a faptului real, capacitatea marinarilor de la Dunăre de a realiza oricând, surmontând bărbătește toate dificultățile, un impenetrabil "baraj" de foc la gurile fluviului, de a fi în măsură să susțină, cu "argumente" forte, interesele vitale ale țării în acest spațiu.

GALAȚI: La unitatea de vedete dragoare fluviale „au plecat oamenii buni, au rămas cei foarte buni“

**OAMENII
BĂTRÂNULUI
FLUVIU**

Vedetele dragoare construite la Șantierul Naval din Drobeta Turnu-Severin sunt adaptate necesităților luptei la fluviu, fiind capabile să execute misiuni de dragaj electromagnetic, acustic și mecanic, minare, transport de trupe, apărarea unor poziții fluviale întărite sau a obiectivelor portuare.

Această clasă de nave se află și în dotarea unității comandate de comandorul Dorel Chirițoiu, pe care l-am reîntâlnit, la sfârșitul lunii septembrie, în perioada pregătirilor pentru ieșirea pe fluviu cu trageri de luptă în râul Sfântu-Gheorghe (referiri la prezenta lor la această activitate s-au făcut deja în paginile anterioare - n.r.). Pentru admiterea la trageri a navelor, efectivelor, tehnicii de luptă și munițiilor era în curs de desfășurare etapa pregătirii la cheu în scopul îndeplinirii misiunilor cu întrebuințarea reală a armamentului.

Un mic succes este considerat faptul că s-a obținut aprobarea participării cu trei nave (față de două, câte erau planificate inițial). Și chiar este un succes dacă luăm în calcul "frecvența" ieșirilor pe fluviu (a doua și

ultima, în acest an) precum și importanța lor în verificarea deprinderilor practice ale comandanților de nave și echipajelor în executarea misiunilor.

Sintagma "plecat cu Ordonanța" a devenit deja familiară în unitățile militare. În cazul de față ea se asociază cu numele a nouă cadre militare (un ofițer și opt maiștri militari), dar comandantul ține să precizeze faptul că "au plecat oamenii buni și au rămas cei foarte buni". Nu avem toate argumentele nici pentru a confirma nici pentru a contrazice această afirmație, dar putem face o apreciere pornind de la o analiză statistică neoficială (publicată și în mass-media militare) care îi plasează pe cei "plecați cu Ordonanța" într-o "clasă de mijloc", atât din punctul de vedere al vârstei cât și al funcțiilor pe care le-au ocupat. Orice structură abstractă ar fi serios dezechilibrată de un asemenea "traumatism". Desigur, unitățile militare nu sunt structuri abstracte și funcționează asemenea unui organism. Continuând comparația, să subliniem faptul că, dacă un organ poate prelua, uneori cu succes, funcțiile altuia, atacarea

sistemului imunitar poate induce transformări ireversibile.

Personalul unității se confruntă cu aceleași probleme, semnalate aproape constant, care încă își caută soluțiile: insuficiența resurselor destinate instruirii și întreținerii tehnice, ritmul lent al modernizării, dificultățile sociale cu care se confruntă tinerii ofițeri și maiștri militari (a devenit deja o tradiție ca aceștia să locuiască la nava-bază), incertitudinile sergenților angajați în legătură cu viitorul lor după expirarea contractului etc.

Căutarea soluțiilor pentru rezolvarea acestor probleme sau pentru compensarea efectelor lor negative constituie o serioasă provocare pentru comandantul unității, pentru șeful de stat major, căpitan-comandor Vasileică Murariu sau locțiitorul tehnic, locotenent-comandor Emil Spuru care, împreună cu subordonații încearcă să nu privească greutățile ca fatalități ci să caute modalități de compensare pentru menținerea unității în parametri operativi.

*Căpitan
Costel SUSANU*

„DELFINUL”...

Urmare din pag. 5

Pregătirea ar putea să se facă fie la Academia Navală "MIRCEA CEL BĂTRÂN" fie chiar la submarin și nava-bază, idee susținută de căpitan-comandorul Dumitru Pleșca și care pare cea mai adecvată având în vedere cheltuielile și dotările minime necesare.

"Corpul profesorilor" al unei astfel de școli ar include, cu siguranță, pe ofițerul secund, căpitan-comandorul Vasile Emanoil, șeful mecanic, căpitan-comandorul Gheorghe Popescu, un "as" care deja pregătește seriile de "cursanți", locotenent-comandorul Adrian Stoica, un "navigator" solicitat la multe din misiunile navelor de suprafață, ajutorul șefului mecanic, locotenent-comandorul Laurențiu Chirtop sau comandantul grupului hidrolocație - radiolocație, căpitanul Valter Sprânceană. Corpul de elită al maiștrilor militari ar putea furniza "asistenții" necesari. Printre ei s-ar afla și maestrul militar clasa I Aurel Croitoru sau maiștrii militari principali Florea Dogaru, un "torpilor" cu vechime și Mihai Dorobanțu, radiotelegrafist și în același timp radioamator și Maestru al sportului.

Echipajul a pierdut 3 ofițeri și 8 maiștri militari care au ales trecerea în rezervă prin deja faimoasa Ordonanță,

dar această plecare nu a produs disfuncționalități - chiar dacă printre ei s-au aflat și oameni care au fost în stagiul de pregătire inițial din fosta U.R.S.S. - deoarece au putut fi înlocuiți prin forțe proprii.

Semnalăm, însă, și un lucru pozitiv. De curând submarinului i-a fost repartizată o navă-bază și s-au găsit chiar și banii necesari pentru repararea și amenajarea acesteia. Pentru prima oară submarinul beneficiază de o astfel de navă-bază continuând, într-un fel, tradiția vechiului submarin "DELFINUL" și a navei-bază "CONSTANȚA". Ce-i drept, actuala navă poartă numele de "BEGA", dar amănuntul acesta este mai puțin important. La ora documentării se lucra intens pentru ca reparațiile să fie terminate în luna noiembrie.

Înființarea unei astfel de "școli de submariniști" ar putea deveni realitate, având în vedere costurile reduse care le-ar implica. Ea ar fi utilă însă doar dacă în perspectivă se vor achiziționa alte submarine, în sensul că vor exista specialiștii respectivi, ei urmând să efectueze doar stagiul de trecere de pe un tip de submarin pe altul. Pentru viitorul apropiat astfel de achiziții sunt foarte puțin probabile. Dar ea poate fi utilă și pentru actualul submarin "DELFINUL" cu condiția găsirii fondurilor necesare reparațiilor. Numai astfel viitoarele "promoții" ar putea să-și exercite în mod real profesiunea pentru care s-au pregătit, iar o astfel de școală să-și îndeplinească menirea.

ARMATA ȘI BISERICA

PREOȚII ȘI OȘTIREA - O LUCRARE DE REFERINȚĂ

După 50 de ani de ateism, Spada și Crucea, așa cum s-au afirmat acestea în istoria românilor, au fost readuse în prim-plan prin apariția unei lucrări de excepție în istoriografia militară contemporană "PREOȚII ȘI OȘTIREA" - lucrare apărută recent, avându-l ca autor pe reputatul publicist, până de curând redactor-șef al Revistei de Istorie Militară, comandor (r) doctor ILIE MANOLE.

Lucrarea este, în mod indubitabil, de referință în domeniu, ea fiind rodul unei cercetări efectuate cu acuritate de autor în arhive, timp de mai mulți ani (fondul Marelui Stat Major, Serviciul religios, Inspectoratul Clerului Militar ș.a.) augmentate de studiul altor documente: Memorii, Periodice, Lucrări apărute în timp (peste 50 la număr) și editate de personalități avizate ale lumii bisericești. Nici nu putea fi altfel. Autorul este un binecunoscut istoric militar, coautor, printre altele, al unei lucrări istoriografice de referință "Confruntări Navale", familiarizat cu acel "drog" fără egal ce răzbate din praful arhivelor, care se numește clipa de istorie conservată și redată apoi posterității.

"PREOȚII ȘI OȘTIREA" reprezintă, în esență, teza de doctorat a comandorului (r) ILIE MANOLE, publicarea acestuia fiind justificată nu numai de ineditul problematicii abordate ci și de necesitatea acoperirii unui important segment al istoriografiei românești

Comandor (r) dr. ILIE MANOLE

PREOȚII ȘI OȘTIREA

- tradițiile asistenței religioase în armată, asistență care s-a dovedit atât de benefică, în special în momentele în care soldatul și ofițerul român se aflau în încheștarea "pe viață și pe moarte" cu inamicul, gata de jertfa supremă.

După ce, într-un prim capitol, prezintă câteva considerații privind relația dintre armată și biserică la români de-a lungul veacurilor, autorul evocă modul în care s-a desfășurat asistența religioasă în armată, începând cu epoca modernă, precum și reglementările care au dirijat-o în timp.

Semnificativ este faptul că se insistă asupra modului în care se efectua asistența religioasă în vremuri de război, exemplificând prin câteva titluri de subcapitole: "Preoții militari și siguranța statului", "Mărturiile preoțești de pe front. Pastorații în situații limită", "Preoții - pilde de virtute militară", "Misionarism ortodox în spațiul copleșit de bolșevici".

Iată și câteva aprecieri asupra acestei lucrări ale unor reputați istorici:

Prof. univ. dr. ION AGRIGOROAIEI: "Lucrarea reprezintă, incontestabil, o deosebită reușită - și aceasta din mai multe puncte de vedere. În primul rând, prin noutatea demersului într-o chestiune importantă nu numai pe plan militar și religios, ci și pentru istoria noastră modernă și contemporană. Factorul spiritual religios a jucat un rol mult mai însemnat, în toate structurile societății, decât se cunoaște și recunoaște indeobște. Prin prezentul demers sunt introduse în circuitul dezbaterii științifice date și stări de fapt netratate până acum sau amintite sumar, trunchiat".

Prof. univ. dr. ION CIUPERCA: "Autorul analizează cu pricepere tragismul situației celor două instituții - Armata și Biserica - în tranziție spre regimul totalitar cu partidul unic, proiecție în spațiul românesc a celui sovietic; surprinde distrugerea elitei militare și politizarea armatei până la desființarea clerului militar (august 1948). Mărturiile documentare ale jertfelor acestei tradiții sunt impresionante. Autorul sesizează pertinent că "separarea Bisericii de Stat nu a însemnat și despărțirea Bisericii de oameni".

Prof. univ. dr. MIRCEA PĂCURARIU: "În secolul al XIX-lea, după crearea armatei naționale moderne, s-a pus problema organizării asistenței religioase în structurile

ei. Lucrarea domnului comandor Ilie Manole face tocmai acest lucru: realizează, pe bază de documente inedite și de informații scrise, o istorie a clerului militar".

Prof. univ. dr. VALERIU FLORIN DOBRINESCU: "Asistența religioasă în armata română, în anii celei de-a doua mari conflagrații, constituie obiectul capitolului V, unul dintre cele mai consistente - din punct de vedere al noutății și multitudinii de informații. Profunzimea misiunii pastorale din perioada rapturilor teritoriale din iunie-septembrie 1940, duritatea acțiunilor de pe frontul de Est, jertfa și tăria morală a soldatului român sunt chestiuni admirabil surprinse de autor".

Comandor (r) dr. AUREL PENTELESCU: "Structura lucrării, elaborată de către domnul Ilie Manole, supusă atenției noastre, o consider clar și perfect logică, respectându-se cronologia istorică obligatorie și metodologia de cercetare corespunzătoare. Judicios alcătuită - înlocuind o introducere, șase capitole, cu patru subcapitole fiecare, concluzii, postfață, bibliografie selectivă și un corpus de anexe - lucrarea se prezintă echilibrată ca structură, armonios concepută și realizată, plăcută la lectură, cu bogate și variate surse bibliografice pe fiecare pagină, care denotă vastitatea și profunzimea cercetării întreprinse".

Nu-mi rămâne, acum, în final, decât să-mi exprim convingerea că această lucrare va trezi interesul nu numai a "purătorilor" de Spadă sau Cruce ci și tuturor celor care doresc să-și completeze informațiile despre tradițiile asistenței religioase în Armata Română.

Comandor
Ioan DAMASCHIN

ALMA MATER

ACADEMIA NAVALĂ „MIRCEA CEL BĂTRÂN“

PROMOȚIA „DECEMBRIE '68“

30 DE ANI

1968

Academia Navală "Mircea cel Bătrân" din Constanța, alma mater a tuturor ofițerilor din Marina Română (militară și civilă), are privilegiul ca, an de an, în aula sa primitoare și încărcată de amintirea celor care au fost dascălii acestei instituții, să adune promoțiile ce aniversază un număr (de regulă, rotund) de ani de la absolvire. Iată, spre exemplu, anul acesta s-a petrecut un eveniment inedit: două promoții ale aceluiași an, 1968, și-au dat întâlnire separat, după treizeci de ani, pentru a rememora clipe, momente deosebite din anii de școală sau din evoluția ulterioară a fiecăruia, care le-au marcat într-un fel sau altul cariera militară și viața (despre modul cum a decurs aniversarea promoției "August-1968" am relatat în numărul anterior).

De ce două promoții, într-un an? Iată și răspunsul. În august 1968, Europa de Est era confruntată cu cea de-a doua situație de criză majoră după înăbușirea revoluției maghiare din 1956: invadarea

1998

Amiralii promoției

**Contraamiral
TRAIAN ATANASIU,**
șeful Statului Major
al Marinei Militare

**Contraamiral
ȘTEFAN BENȚA,**
inspector pentru Marină la
Inspectoratul Ministerului
Apărării Naționale

**Contraamiral
CORNELIU RUDENCU,**
locțiitor al șefului Statului Major
al Marinei Militare

Cehoslovaciei de trupe ale Tratatului de la Varșovia (U.R.S.S., Bulgaria, Polonia) cu excepția României care nu a participat la această invazie de trupe, dimpotrivă s-a aflat într-un pericol real de a fi, la rândul ei, invadată. Printre măsurile de apărare luate de conducerea statului de la acea vreme a fost și scurtarea duratei școlarizării cu un semestru la școlile de ofițeri. Astfel, că în decembrie 1968, pe porțile Școlii Militare Superioare de Marină din Constanța, pentru a doua oară în același an, leșea o nouă promoție de locotenenți, tineri ofițeri de marină care se îndreptau spre nave, cu gânduri îndrăznețe și hotărâți să lupte pentru apărarea patriei dar și să accedă pe puntea de comandă a acestora. Un lucru firesc, de altfel, augmentat de visurile tinereții și etapa de pregătire pe care o încheiaseră.

Chiar dacă vremurile romantice ale magellanilor descoperitori de noi pământuri apuseseră de mult, este sigur că, la început de drum, în frumoasa dar nu mai puțin dificila profesie de ofițer de marină fiecare pornea cu gânduri îndrăznețe și, de ce nu, visa să ajungă amiral.

Greu, dar nu imposibil. Pentru a ajunge la un asemenea grad se urcă treaptă cu treaptă, căci rigorile vieții și ale profesiei, de regulă, nu acceptă compromisuri. Acum, după 30 de ani, promoția decembrie 1968 a Școlii Militare Superioare de Marină a revenit în Aula Magna a Academiei Navale, cu nu mai puțin de 3 amirali aflați pe

„puntea de comandă” a Marinei Militare Române, cu foarte mulți comandori comandanți de mari unități și unități de nave și șefi de compartimente importante în Statul Major al Marinei Militare, cadre didactice și cercetători științifici principali.

La această emoționantă revedere desfășurată pe 2 octombrie, și de la care nu puteau lipsi foștii dascăli și comandanți, au dat curs invitației organizatorilor: contraamiralul (r) ing. Ilie Ștefan, comandant al Școlii Militare Superioare de Marină, contraamiralul **Corneliu Cristescu**, profesor și actualul comandant al Academiei Navale “MIRCEA CEL BĂTRÂN”, comandori în retragere Lucian Stângaci - profesor de navigație, **Petre Zamfir** - profesor de marinărie, dr.ing. **Constantin Pătrășcoiu** - profesor de electrotehnică și ing. **Dorel Nemițeanu** - profesor de arme sub apă.

Din nefericire mulți dintre ceilalți foști dascăli și comandanți trecuseră, între timp, în eternitate, acestora aducându-li-se un pios omagiu în cadrul întâlnirii.

Onoarea de a face apelul promoției (în lipsa fostului comandant de subunitate) l-a revenit șefului promoției, comandor ing. **Ioan Borșan**, comandant al Școlii de Maiștri Militari a Marinei “AMIRAL MURGESCU”. Din datele pe care domnia sa ni le-a pus la dispoziție, redăm câteva mai relevante.

Comandor Ioan DAMASCHIN

Continuare în pag. 15

Operație ÎN MAREA EGEE

Încă nu se încheiaseră complet toate operațiunile de așezare în ordine a parânelor pe punte, după efectuarea manevrei de desprindere de la mal. Nava plutea ușor în torsul lent și uniform al motorului spre ieșirea din port sub privirile unei mulțimi numeroase, curioase și pestrice ce rămăsese pe cheul central din Neapole, oficiali din Marina italiană, de la ambasada României la Roma sau, pur și simplu, oameni aflați întâmplător acolo, atrași de un spectacol ce li se oferea destul de rar, gratis și generos, prin plecarea unei nave cu vele.

Trecuseră doar câteva minute după ora opt, ora prevăzută pentru plecarea navei-școală "MIRCEA" la încheierea vizitei oficiale în Italia având la bord elevii din anul doi ai Școlii Superioare de Ofițeri de Marină din Constanța, și soarele începutului de august al Mediteranei deja își trimitea asupra noastră săgețile-i de foc, ascuțite și nemiloase, prevestind o nouă zi toridă cu temperaturi ce oscilau cu puțin în jurul cifrei 40.

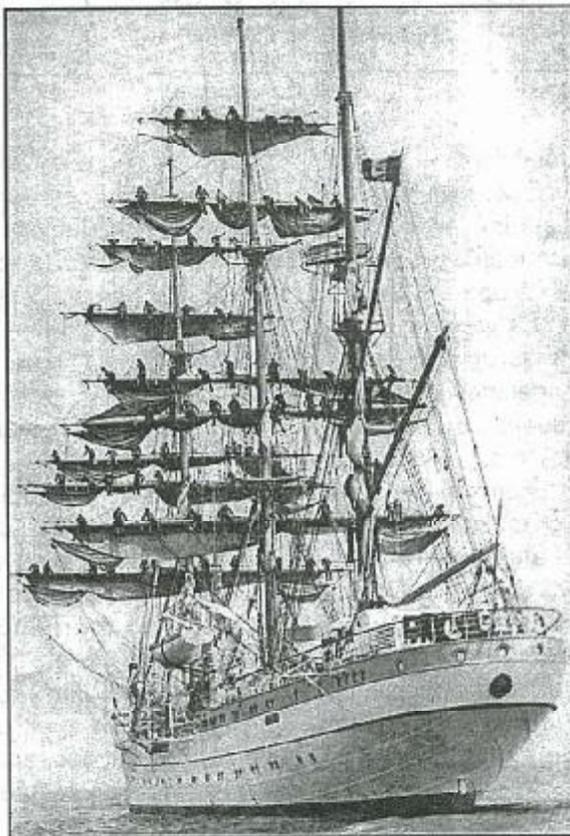
Brusc, în difuzoarele de la catarg și cabine răsună vocea gravă și fermă, prea bine cunoscută de toți membrii echipajului, a comandantului navei: "La front pe vergii! La front pe vergii!"

Era o comandă repetată (de regulă) de două ori, semnalul de adunare la puntea centru pentru ridicarea velor.

În mai puțin de un minut, întregul echipaj al navei - elevi și marinari ai bordului - erau adunați la puntea centru, "pe vergii" (conform poziției și rolului fiecăruia în efectuarea viitoarelor manevre) așteptând următoarele comenzi ale comandantului. "Gabierii, sus! La școte, mure și fungi!..." (urmate de un șir întreg de comenzi și operațiuni

tehnice executate - cu precizie și rapiditate, dar mai ales sincronizate de cei peste o sută de marinari - cu care ne familiarizaserăm deja după mai bine de o lună de practică la bord: urcatorul în arboradă, defacerea velor, efectuarea manevrei de întindere etc).

La nici zece minute de la începerea manevrelor mai sus amintite, precum o lebedă uriașă, cu velele pântecoase, umflate de briza ușoară a dimineții,

nava-școală "MIRCEA" plutea lin spre largul mării așa cum, probabil, cu sute de ani în urmă, din aceleași locuri plecau caravelor să aducă mirodenii din Indii. Știm că mulțimea ce se distingea tot mai vag și difuz pe cheu ne urmărea cu priviri admirative și ne simțeam mândri că am reușit să ne demonstrăm măiestria și arta de a naviga "cu toate pânzele sus" oferind

un spectacol unic în felul său, la care puțini privilegiați ai soartei au ocazia să asiste, sau, și mai puțini privilegiați, cadeții Școlii Superioare de Ofițeri de Marină, au ocazia să-l practice.

Ca-n poveștile cu feți frumoși, trecuse deja "zi de vară până-n seară", toridă și năucitoare venise noaptea cu carturile ei de navigație... după stele și apoi iar apăru la orizont soarele dimineții.

Programul zilnic de practică se desfășura parcă mai intens ca de obicei "pentru a-i mai dezmorți pe cadeți după patru zile de plimbări prin Napoli și împrejurimi" (comandantul dixit). Doar pasagerii ("pacheboții", într-un jargon marinăresc sui-generis), ofițerii care nu făceau parte din echipaj dar îndeplineau diferite funcții ocazionale la bord, inclusiv cei aleși de soartă să suporte suplicul de... vilegiaturist, pe puntea de la pupa, sau duneț cu mai este denumită, se întreceau, în discuții aprinse, în a-și împărtăși unul altuia impresiile acumulate în cele patru zile de vizite. Cel mai des, din mulțimea de voci care se auzeau până la "puntea negrilor" (centru) răzbăteau cuvinte ca: Vezuviu, magnific, Capri, superb, Ischia, Roma, splendid, nemaipomenit, monumental...

Lăsasem, deja, la tribord, insula Stromboli, moț uriaș de stâncă înfipt în mijlocul mării, acoperit în mare parte de fumul răbufnit din măruntaiile vulcanului Etna, trecusem prin strâmtoarea Mesina dintre vârful "cizmei italiene" și Sicilia admirând cele două stânci uriașe de pe maluri, Scylla și Caribda, spaima lui Ulisse și a temerarilor navigatori ai antichității iar acum, la lăsatul serii, eram, deja, în plină Mare Egee. Pe nesimțite, briza s-a transformat mai întâi într-un vânticel și apoi într-un vânt în rafale iar marea, de la simple ondulații de suprafață se montase, valurile atingând cotlele pentru gradul 4 - 5. Velele stăteau să plesnească iar catargele descriau uriașe și amețitoare arcuri de cerc ce se proiectau pe cerul senin al Mediteranei. Ruliul și tangajul, din ce în ce mai pronunțate, creau probleme tot mai serioase în rândul

nostru, al celor care, după aproape o lună de navigație, ne consideram "bătrâni lupi de mare", tot mai multe "victime" făcând cunoștință cu tromba din tribord sau babord, locul unde, de regulă, fiecare se putea manifesta fără reținere atunci când era încercat de răul de mare, rău inventat, fără îndoială, de cel care a navigat pentru prima oară pe apele acestui pământ.

Era evident pentru toată lumea de la bord, chiar și pentru noi, cadetii anului doi, că nu mai puteam naviga în siguranță mult timp în aceste condiții, cu vecele ridicate, cu atât mai mult cu cât noaptea se lăsase pe nesimțite crescând doza de risc.

Colonelul doctor **Dan Horia Fleschin**, șeful Secției chirurgie a Spitalului Militar din Constanța, medicul ambarcat la bord cu ocazia vizitei navei-școală "MIRCEA" la Istanbul și Napoli din iulie - august 1968, aflat în careul ofițeri, fu brusc întrerupt dintr-o conversație cu scriitorul Ion Aramă de maistrul militar principal **Năstase**, "nea Nae" cum era cunoscut de toată lumea, ajutorul șefului mecanic: "Să trăiți dom' doctor, avem probleme cu un elev de la mașini. Acuză dureri abdominale de câțiva timp dar a zis că nu vrea să vă deranjeze".

Brusc atenția doctorului începe să crească la spusele maistrului. "Cum? De când?" "Păi, să tot fie vreo zece ore dar nu a vrut să părăsească sala mașinilor. Se pregătește intens pentru examenul de practică. Acum spune că are dureri foarte mari dar tot nu vrea să vă deranjeze." "Eu sunt aici, la bord, tocmai ca să fiu deranjat la orice oră din zi sau noapte dacă cineva din echipaj are probleme de sănătate. Adu-l urgent la infirmerie. Auzi dom'le, cică să nu fiu deranjat!", i-a replicat pe un ton iritat colonelul.

Pentru colonelul doctor Fleschin, deja un nume consacrat în lumea medicală românească, mai ales în cea a chirurgilor, nu a constituit o problemă deosebită stabilirea diagnosticului în doar câteva minute: peritonită apendiculară cu o vechime de circa zece ore. "Grav, dar are zile băiatul", gândește în sine ea doctorul. O simplă metaforă pentru că operația se impunea a fi efectuată de urgență, altfel, pentru tânărul cadet chiar orele îi puteau fi numărate.

Despre starea critică a bolnavului a fost informat de urgență comandantul navei, căpitanul de rangul II **Alexandru Hârjan** și comandantul marșului, căpitanul de rangul I **Sebastian Ulmeanu**, locșitorul comandantului

PROMOȚIA „DECEMBRIE 1968“

Urmare din pag. 13

La apelul făcut au răspuns "prezent" 38 de ofițeri, azi, în majoritate, cu grade de comandori și amirali, din cei 60 de locotenenți, câți au pornit să urce treptele profesiei cu 30 de ani în urmă. Viața nu le-a acordat însă tuturor absolvenților de atunci aceeași șansă. Sau, ca să-l citez pe un renumit profesor, sociolog și filosof, româno-brazilian (brazilian, în prezent, născut în România și plecat în anii '50 peste ocean) **Ilie Gilbert**, care, de curând, a făcut o vizită în Marina Militară (inclusiv la redacția revistei noastre), "viața oferă tuturor șanse egale, dar nu toți ajung la fel, chiar dacă pornesc din același punct și merg spre aceeași țintă".

Astfel se explică și faptul că, pe parcursul celor 30 de ani, o parte au abandonat, mai mult sau mai puțin benevol, marinăria, reintegrându-se în viața civilă (unii din ei jăsindu-și rostul vieții, de mulți ani, chiar în străinătate), iar pentru câțiva (3 la număr) firul vieții curmându-se pe neașteptate.

"Am fost o promoție unită, cu ofițeri dornici de a se instrui și a se afirma, de a-și asuma răspunderi cât mai mari în viața Marinei Militare", s-a confesat comandorul **Petre Ciromele** - comandantul Flotei de Dunăre, iar faptele confirmă: majoritatea celor din clasa de mecanici (14 ofițeri din 16, cât număra clasa la absolvire) au continuat studiile la Universitatea "Dunărea de Jos" din Galați, devenind ingineri.

De altfel, pentru studii ingineresti au mai optat alți 5 ofițeri din cele două clase de ofițeri punte. Rămânând în domeniul statisticii, din totalul de 60 de absolvenți (ofițeri punte și electromecanici), 49 au obținut a doua licență, iar 3 chiar pe a treia.

După părerea noastră, în devenirea sa, un ofițer de marină se poate considera (și sper să mi se dea dreptate) că a atins un pisc în profesie în momentul în care a ajuns amiral, i s-a acordat titlul de doctor sau a publicat lucrări de valoare. Iar din acest punct de vedere, promoția are serioase motive de mândrie: 3 amirali - **Traian Atanasiu**, șeful Statului Major al Marinei Militare, **Corneliu Rudencu**, locșitor al șefului Statului Major al Marinei Militare, **Ștefan Bența**, inspector pentru Marină la Inspectoratul Ministerului Apărării Naționale, un doctor în științe - comandor (r) **Ilie Manole**, 4 doctoranzi - contraamiralii **Traian Atanasiu** și **Ștefan Bența** și comandorii ingineri **Traian Moșoiu** și **Francisc Bozianu**, onorează blazonul unei promoții care și-a pus (și continuă să-și pună) amprenta pe destinele Marinei Militare, mai ales în aceste momente complexe ale restructurării în condiții de tranziție.

Au fost doar câteva repere. E mult... E puțin ...?

Sigur, nu se poate spune totul. Iar ofițerii marinari ai promoției "DECEMBRIE '68" mai au încă multe de spus.

Nu fără nostalgie însă, șeful promoției, care mi-a relatat toate acestea, își exprima speranța unei revederi peste 5 ani, la fel de emoționantă și veselă, având în vedere faptul că aceasta s-a finalizat în compania soțiilor, cu o masă festivă, muzică și dans, în care ceasul istoriei a fost dat, pentru o zi, înapoi cu 30 de ani.

Continuare în pag. 16

Urmare din pag. 15

Marinei Militare. Se întrunește un consiliu pentru hotărâri de urgență. Se caută și se propun soluții. "Să ne întorcem la Napoli". "Exclus. Navigăm sub pavilion militar și aceasta, conform normativelor în vigoare, presupune intervenția guvernului prin ministerul apărării și ministerul de externe la guvernul italian. Lanțul informațional trebuie să parcurgă atâtea etape încât ajungem mai repede în România decât în Italia". "Să chemăm un elicopter". "Cum?. De la peste 300 de kilometri?" "Au ei elicoptere disponibile și cu o astfel de autonomie?". "Cum va ateriza elicopterul printre catarge?" "Va sta deasupra apei și va recupera bolnavul dintr-o barcă." "A lansa o barcă la apă pe timp de noapte pe o astfel de mare înseamnă a pune în pericol viața mai multor oameni".

Doctorul Fleschin asculta în tăcere avalanșa de păreri ce se succedau cu repeziune, care mai de care mai fanteziste, unele chiar de-a dreptul ridicole. În mintea sa imaginase deja modul de rezolvare a acestei situații critice, așa că se hotărî să pună capăt bătălii apei în piuă.

"Îl voi opera la bord". Pentru câteva clipe s-a așternut tăcerea. "Cum?" "Pe o astfel de mare, cu un astfel de balans al mesci?" "Cum o să te sprijini ca să poți opera?" "Fără medicamentele necesare unei operații?" "Fără un asistent?" "Fără?..."

Deja nu mai asculta nici o părere. Clipele trebuiau drămuite eficient și nu risipite în discuții sterile. Era în joc viața unui om. Trebuia acționat imediat. Ordine scurte și la obiect începură să curgă în avalanșă. "Pregătește cabina infirmeriei pentru operație... Sterilizați... Întindeți bolnavul pe masă... Legați-l strâns în chingi... Cearșafuri curate... Fașe... Seringi... Anestezicul..."

Doctorul și-a amintit că la bord se afla în practică, la secția Marină Civilă, băiatul unui coleg de breaslă, doctorul Gafencu. Trimise după el să vină la infirmerie. "Luciane, poți să mă ajuți? Ai mai asistat la operații făcute de tatăl tău? Poți să-mi dai la mână toate instrumentele pe care ți le voi cere? Nu-ți face rău vederea sângelui?"

Elevul caporal Lucian Gafencu (viitorul șef de promoție peste doi ani al secției Marină Civilă) a înțeles rapid că este vorba de o situație limită și nu

a stat prea mult pe gânduri. Deși tangajul și ruliul navei îi creau serioase probleme, răul de mare dispăru ca prin farmec și s-a oferit pe loc să-i dea o mână de ajutor doctorului.

"Era un băiat inteligent și cu multă îndemânare. Din el ar fi ieșit un excelent chirurg", își amintește, după treizeci de ani, doctorul Fleschin despre acest asistent sui-generis al său.

"La front pe vergi..." Chiar și cei ce adăstau la trombă să-și dea obolul celui care a inventat răul de mare au tresărit brusc și au alergat la cazămi să-și ia în grabă centurile de siguranță. În plină noapte s-a hotărât efectuarea manevrei de coborâre a velelor. Răul de mare a dispărut ca prin farmec pentru toți cci o sută de cadetși și marinari cu roluri pentru manevra velelor.

"Este pentru prima oară când efectuăm manevra de coborâre a velelor pe timp de noapte și pe mare rea. Nu mă îndoiesc că aveți suficient antrenament pentru ca operațiunea să se desfășoare în cele mai bune condițiuni. Dacă este cineva căruia îi este frică să urce în arboradă să o spună acum. Nu i se întâmplă nimic. Mai mult, ne confruntăm cu o situație foarte dificilă întrucât de la verfaforul tribord al vergii Rândunică (extrema dreaptă a celei mai înalte vergi, situată la aproape 40 de metri deasupra apei) lipsește elevul caporal Rusu Constantin care acum se află pe masa de operație. Cine se oferă voluntar să-l înlocuiască? Nu uitați regula de bază: o mână pentru voi, o mână pentru navă. Atenție la fixarea centurilor de siguranță și să vă concentrați la maximum astfel ca totul să decurgă bine."

Bineînțeles că nu a fost nici unul care să-și recunoască frica de a urca în arboradă cu toate că fiecare se imagina, în acele momente, descriind arcuri de cerc de 30-40 de metri prin aer, suspendați la zeci de metri deasupra apei. Nimeni nu a riscat să fie descalificat în ochii colegilor din poziția de "Bătrân lup de mare" (așa cum, mai în glumă mai în serios se împăuna fiecare). În ceea ce privește înlocuitorul colegului nostru Rusu s-a oferit voluntar tot un cadet de la verfaforul contragabierului (verga din

mijloc, situată cu vreo zece metri mai jos decât Rândunica).

"Gabierii, sus! La cote..."

La Infirmeria navei, de mai bine de o oră se desfășura, în condiții extrem de grele, operația ce debutase cu un mic incident. Solicitat să-i înmâneze prima seringă Nea Ivan, tehnicianul sanitar al navei, sub imperiul emoției, a luat o seringă cu mâna liberă de pe tavă și i-a întins-o doctorului. Instantaneu, acestuia îi scapă o expresie total neortodoxă și greu de transcris la adresa lui Nea Ivan, altfel un om de treabă ajuns în pragul pensionării. Concentrat la maximum, doctorul încerca să-și sincronizeze mișcările corpului sau mâinilor cu balansul navei în ritmul căreia se mișca și cabina de operație și, bineînțeles, masa pe care se afla întins bolnavul. Doi marinari vânjoși și bine înfipti pe picioarele lor erau în permanență gata să-l prindă din zbor pe doctor în cazul în care s-ar fi dezechilibrat. Numai el știa însă ce eforturi trebuia să depună pentru ca acest balans continuu să nu-i împingă mâna cu un milimetru mai mult decât este necesar prin măruntaiele bolnavului.

Toate mișcările celor din cabina de operație în ritmul și balansul navei, unui ipotetic observator din afară i s-ar fi părut o scenă dintr-un spectacol grotesc sau un ritual barbar. Elevul Lucian Gafencu, "asistentul" doctorului, s-a descurcat de minune în noua sa ipostază inedită, în timp ce dintr-un colț al cabinei se auzea sforăitul aparatului de filmat mînuit cu măiestrie de un as al genului, locotenent-colonelul Nicolae Ostrovschi.

Proiectorul urmărea coborârea ultimului gabier din arboradă pentru a-și ocupa locul în formație pe punte. Velele stăteau acum cuminti, învergate de mâinile dibace ale marinarilor, semn că operația în arboradă se terminase cu bine. La fel și cea din infirmerie.

"Vă mulțumesc pentru modul cum ați acționat. Vă dau o veste bună. Operația colegului vostru a reușit și este salvat."

Un URA prelung, ieșit din peste o sută de piepturi, a răsunat în plină noapte în largul mâni lui Ulyse.

Din Jurnalul de bord al elevului caporal Ioan Damaschin - Marea Egee, august 1968, la bordul N. S. MIRCEA.

NAVIGATORI ÎN LABIRINTUL CUNOASTERII

LUMEA SECRETĂ A DELFINILOR (II) Omul și delfinul - în primele linii

Descoperirea și neutralizarea minelor, în special în medii marine foarte întunecoase, sunt operațiuni de dificultate extremă care implică riscuri pe măsură, chiar și pentru personalul specializat. Aceleași sarcini sunt, însă, îndeplinite eficient și cu naturalitatea specifică de către "subunitățile" de delfini antrenați în acest scop.

După ce v-am semnalat, în numărul trecut al revistei noastre, proiectele de cercetare destinate să descifreze "misterul sonarului" folosit de aceste mamifere marine, vă prezentăm structura de organizare și misiunile acestor echipe speciale din US Navy, care sunt detaliate în revista "Surface Warfare" (mai-iunie 1998).

US Navy exploatează, în prezent, patru sisteme de mamifere marine (MMS - Marine Mammal System) operative și unul în fază de experimentare. Compuse din delfini antrenați special în recunoaștere și localizare prin folosirea abilităților naturale și din lei de mare cu posibilități de vedere în medii marine foarte întunecoase și auz sensibil, aceste sisteme sunt foarte eficiente în războiul anti-mină și vor fi folosite până când dezvoltarea tehnologiei hardware va permite înlocuirea lor.

Misiunile celor cinci sisteme sunt:

- Mk 4 MMS - patru delfini antrenați să descopere și să neutralizeze minele de fund și cele ancorate;
- Mk 5 MMS - patru lei de mare folosiți pentru balizarea minelor sau a altor obiecte până la o adâncime de 150 m;
- Mk 6 MMS - șase delfini antrenați pentru

descoperirea scafandrilor de luptă, apărarea porturilor sau a altor zone de ancorare;

- Mk 7 MMS - opt delfini care detectează, clasifică, localizează și neutralizează minele de fund (descoperite sau mascate);

- Ex 8 MMS - sistemul experimental format din șase delfini antrenați pentru căutarea și recunoașterea minelor ancorate și de fund în medii marine cu ape foarte întunecoase; acest sistem va deservi forțele amfibii.

La baza navală Coronado din San Diego este localizat Detașamentul special anti-mină, format dintr-un pluton de scafandri, un pluton de mamifere marine și un pluton pentru neutralizare.

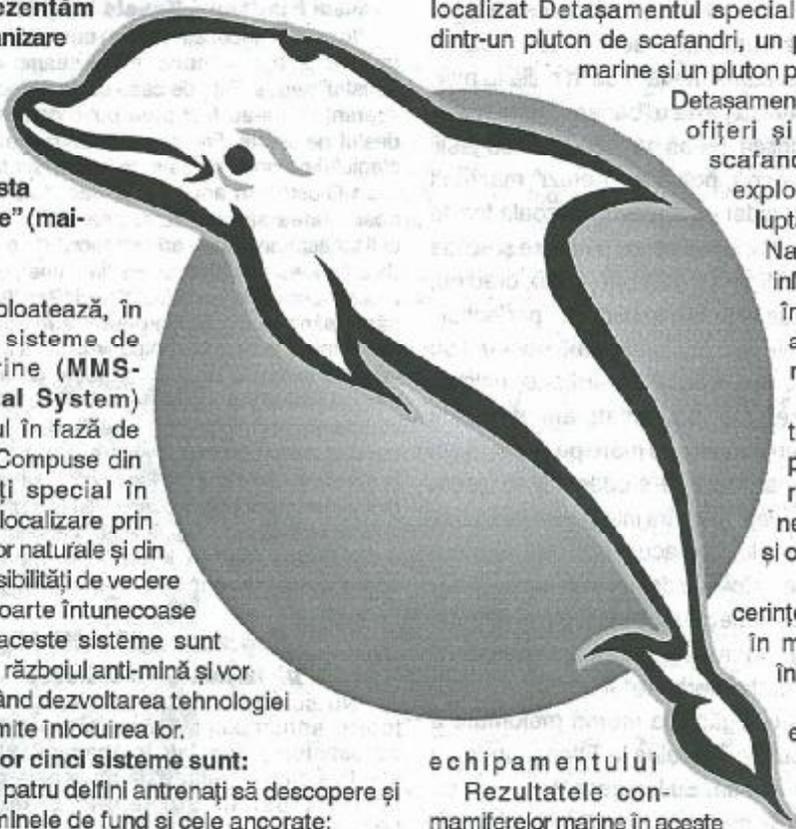
Detașamentul este format din 4 ofițeri și 38 de membri - scafandri specializați în explozivi, scafandri de luptă ai unității speciale Navy SEAL și infanterișii marini care, împreună cu delfinii, au următoarele misiuni:

- dezvoltarea tehnicilor și procedurilor pentru recunoașterea și neutralizarea minelor și obstacolelor;
- identificarea cerințelor luptei anti-mină în medii marine foarte întunecoase;
- testarea și evaluarea

echipamentului

Rezultatele concluziilor create ale folosirii mamiferelor marine în aceste periculoase operațiuni sunt confidentiale, dar alocarea de noi fonduri pentru cercetare și dezvoltare sunt relevante în ceea ce privește eficiența lor.

Căpitan **Costel SUSANU**

**CINE SUNT ?
CE SPERĂ ?
CE GÂNDESC ?**

ASPIRANȚII DE AZI - COMANDANȚII SECOLULUI XXI

Inaugurăm, cu această pagină, o nouă rubrică a revistei noastre, ce-și propune să releve preocupările, gândurile, speranțele celor mai tineri specialiști ai Marinei Militare: aspiranții de astăzi ce vor fi comandanții navelor, unităților și marilor unități ale Marinei, în anii ce vin, în secolul al XXI-lea.

Invităm pe tinerii noștri cititori - aspiranții - să considere această rubrică o "tribună" în sfera publicisticii marinărești de la care să-și facă auzite părerile, crezul profesional și doleanțele, așteptând, totodată, de la ei sugestii și propunerii asupra viitoarelor subiecte abordate.

Pentru început, ne-am propus să "debutăm" cu o anchetă pe tema "Speranțe pentru anul 2000" (ce așteaptă tinerii noștri colegi în plan profesional, personal, social, de la acest interval de timp care reprezintă, pentru majoritatea dintre ei, "stagiatura" în profesie).

SPERANȚE PENTRU ANUL 2000

Aspirant CORNEL ABAGIU
Brigada fluvial-maritimă Tulcea:

"Concret, sper, în primul rând, ca în acest interval de timp să asimilez cunoștințe despre tot ceea ce înseamnă complexul numit "navă" - de la chilă la măr. Privind acum din cealaltă parte a "barierei" între teorie (adică școală) și practică, mi-aș permite două sugestii care, dacă ar avea ecou, poate ar "netezi" mai mult această trecere. Consider că am avut o școală foarte bună, întemeiată pe principii științifice serioase și solide - Academia Navală "Mircea cel Bătrân" - dar, cred eu, totul, - chiar și ceea ce este foarte bun, e ... perfectibil. Începându-mi profesia aici, la Dunăre, mă confrunt cu lucruri noi - aparate noi, trageri de artilerie, calcule specifice etc. despre care în facultate am aflat mult prea puțin. Cred că un accent mai mare pe practică (în anii de studiu), pe participarea studenților în teren, asistând la ieșiri și trageri, ar ușura integrarea lor rapidă la bord. De asemenea, lucrăm acum (toți cei 18 colegi repartizați la vedetele "mici") cu documentele specifice; poate că ar trebui să se afecteze, în școală, mai multe ore de studiu pentru cunoașterea și elaborarea lor.

Cât privește doleanța "fierbinte" în plan personal, pe care cred că o s-o regăsiți la marea majoritate a aspiranților, este locuința. Mai ales la Tulcea, unde nu avem cămin de garnizoană. Eu locuiesc "la navă", ca mulți colegi de promoție și chiar din promoții mai vechi. Iar gazdă e dificil de găsit; localnicii nu preferă ofițeri fiindcă, de obicei, nu vor contract sau declară la încheierea lui o chirie percepută, mult mai mică".

Aspirant VALENTIN VLAD

(Fregata 260 "Viceamiral Petre Bărbuneanu", șeful promoției 1998, specialitatea "arme sub apă" din cadrul Academiei Navale "MIRCEA CEL BĂTRÂN"):

"În școală îți construiești un anumit ideal dar în momentul în care ajungi pe navă îți dai seama că acesta trebuie "ajustat" serios. Față de ceea ce ne așteptam să găsim aici, speranțele ne-au fost prea puțin confirmate, tehnica fiind destul de veche. Fac această afirmație și din perspectiva stagiului de practică pe care l-am efectuat pe nava italiană "San Giusto", în anul trei de facultate și care mi-a oferit posibilitatea să cunosc și alte nave. Spre deosebire de ceilalți aspiranți care au beneficiat de o pregătire teoretică de o lună eu am intrat direct "în pâine", cum se spune, prin plecarea navei la exercițiul "Black Sea '98". Am avut doar o săptămână la dispoziție pentru a mă pregăti dar cred că m-am integrat bine în echipaj. Aplicația mi-a confirmat ceea ce deja știam, și anume că acum nu mai este suficientă compatibilitatea cu forțele NATO, ci vorbim deja de standardizare. În plan personal, fiind tânăr, mi-aș dori o casă dar recunosc că pentru mine șansele sunt minime și aș fi fericit să obțin măcar un loc în căminul de garnizoană. Dar, dincolo de toate acestea, sper din tot sufletul ca la începutul mileniului următor - de care ne mai desparte totuși atât de puțin timp - Marina Militară să aibă posibilitatea să achiziționeze nave mai performante".

Aspirant CĂTĂLIN STERIAN

Divizionul de monitoare - Brăila

"Nu sunt dezamăgit de viața de la nave dar nici foarte entuziasmat. Asta datorită faptului că între cunoștințele acumulate în Academia Navală și cerințele efective dintr-o unitate de nave este o diferență destul de mare dar încerc, ajutat și de colegi, să mă familiarizez cu noul tip de viață.

Datorită orelor puține de instruire efectivă pe fluvii va trebui să-mi dirijez energia în viitor, pe lângă pregătirea profesională, spre cele două pasiuni ale mele - limba engleză și informatica".

Maiștrii militari de marină despre ei înșiși

PROPRIETARI DE DREPT AI IMOBILULUI

„Casa Căsătoriilor”

Cei care doresc să-și unească destinele legalizând sufleteasca lor legătură prin căsătorie, de ani buni trec pragul impunătorului imobil aflat în Constanța, strada Mihai Eminescu, nr. 20, pe frontispiciul căruia stă scris „Casa Căsătoriilor”. Acest edificiu aparține cumva actualului proprietar, primăria orașului?... Nici pe departe! El este al maiștrilor militari de marină, din patrimoniul cărora a fost luat prin abuz, în anul 1948, de către puterea ce ne-a guvernat destinele până la sfârșitul anului '89. Afirmatia nu e cătuși de puțin gratuită, ea bazându-se pe acte și documente revelatoare... Pe scurt, istoria acestui imobil se prezintă astfel: în anul 1935, maiștrii militari din Divizia de Mare, uniți încă din martie 1929 într-o asociație socio-profesională generic denumită „Cercul Maiștrilor Militari”, dorind să-și construiască o clădire proprie, au cumpărat terenul de la proprietarul său, Gheorghe Morali, teren pe care, cu eforturi deosebite atât materiale cât și fizice, au ridicat construcția, în perioada anilor 1936-1942, folosindu-se de serviciile firmei „Perla Mării”, specializată în construcții imobiliare.

Starea de beligeranță nu le-a permis să se bucure prea mult de rezultatul muncii lor, iar când lucrurile s-au mai liniștit, în loc să beneficieze de facilitățile clădirii, construite cu atâta efort, au fost obligați să o părăsească! Din anul 1948, anul în care s-a hotărât trecerea abuzivă a imobilului în proprietatea statului, respectiva clădire a cunoscut diverse întrebunări: depozit pentru logistica Marinei Militare (1948-1956), „Casa Pionierilor” (1956-1973), „Casa Corpului Didactic” (1973-1986), iar după efectuarea unor reparații (1986-1988), „Casa Căsătoriilor”. Pentru a repara nedreptatea făcută înaintașilor noștri, Liga Maiștrilor Militari de Marină, succesoarea de drept a Cercului Maiștrilor Militari din Divizia de Mare, a acționat în judecată actualul proprietar, solicitând restituirea imobilului în discuție. Procesul, declanșat în 1996, s-a aflat până în vara acestui an pe rol la Judecătoria Constanța, după care a fost trecut pe rolul Tribunalului constănțean, unde se află în curs de desfășurare. La data de 5 octombrie, în cadrul primei ședințe de judecată a tribunalului, magistrații n-au putut trage nici o concluzie, deoarece reprezentantul primăriei nu a prezentat documentele solicitate de instanță, fapt pentru care aceasta a primit un ultim termen pentru 16 noiembrie.

Este adevărat, de la data deschiderii acțiunii în judecată au trecut aproape trei ani, dar răbdarea noastră se bazează pe încrederea în obiectivitatea justiției, obiectivitate ce va permite adevărului să iasă la suprafață.

Cu convingerea că încercăm să ne achitam de o datorie morală față de cei care s-au străduit să construiască acest lăcaș, așteptăm verdictul final cu încredere și speranță în spiritul de dreptate al magistraților.

ONORÂND PROFESIA ALEASĂ

Prin destinul său profesional, prin personalitatea sa, maestrul militar principal **Ion Banu** poate fi, alături de numeroși colegi de profesie, un exemplu demn de urmat.

Născut la 25 februarie 1956, în satul Casicea, județul Constanța, imediat după terminarea școlii generale s-a orientat către meserie,

devenind elev al Școlii Profesionale a Șantierului Naval Constanța, de unde a trecut direct la „șalibă”, profesând ca lăcătuș constructor nave. În 1975, după un an de producție, mirașul mării și al meseriei amelor i-a îndrumat pașii spre Școala Militară Maiștri de Marină. Tânăr absolvent, în anul 1978, a plecat în flotă având specialitatea de timonier hidrograf și tehnic de navigație. Calitățile evidente în sfera acestui gen de tehnică l-au recomandat, după un an de ambarcare la bordul salupel de comandament „LANCEA”, ocupând postul de specialist principal I, în cadrul Direcției Hidrografice Maritime, unde se află în activitate și în prezent.

Foarte bine pregătit profesional, corect în privința lucrului cu șefii ierarhici, receptiv și atent cu problemele subordonaților săi, pasionat de tainele tehnicii moderne, maestrul militar **Ion Banu** se bucură de aprecierea și respectul tuturor. La bordul navelor militare prezenta sa, atunci când tehnica de navigație dă semne de „oboseală” sau solicită intervenție calificată pentru a fi verificată și adusă în parametri, este bine venită și apreciată de beneficiari. Este cunoscută reușita sa, avându-l alături și pe tehnicianul civil **Constantin Pârșu**, în rezolvarea cu adevărat profesionistă a compatibilității sistemului de girocompase și interfațarea aparaturii de navigație cu sistemul de calculatoare de la bordul navei „MĂRĂȘEȘTI”... Și, pe lângă aceasta, câte au mai fost!

Credința sa în propria deviză: „Tot ce nu mă ucide, mă face mai puternic” a rodit foarte frumos, întrucât nedorind să rămână la stadiul de „foarte bun tehnician”, a urmat, cu destule eforturi, cursurile serale la Liceul de Matematică-Fizică din Constanța, după care, la câțiva ani de la absolvire, a făcut pasul în învățământul superior. Și iată că, după alți ani de muncă, pentru că nu este ușor să parcurgi asemenea nivel de învățământ la fără frecvență, maestrul militar **Ion Banu** devine, în anul 1997, absolvent al Institutului de Drept și Relații Juridice Internaționale „N. Titulescu” din București. Anul viitor, în luna februarie, dacă bucurie obținerii licenței va finaliza un ciclu lung și anevoios, rămâne să aflăm cine va avea câștig de cauză - tehnica sau avocatura?... Bravo, Ioane! Felicitări și depline succese, indiferent pe ce drum al vieții îți vei călăuzi pașii.

Rubrică realizată de maistrul militar principal (r) **Dumitru MIHĂILESCU**

Foto: maistrul militar principal **Costel MIHAI**

DESTINUL ZBUCIUMAT AL FOSTULUI IAHT REGAL

Punct de referință în peisajul falezei gălățene, nava **LIBERTATEA** (fostul iaht regal **LUCEAFĂRUL**) va deveni, în viitorul foarte apropiat, se pare, o amintire. Vom încerca să descifrăm cauzele acestei neputințe manageriale de estăzi alimentate, în special după anul 1990, de o legislație eufemistic denumită "rigidă".

Decizia nr. 130 din 1 martie 1972 a Consiliului Popular al Județului Galați transferă nava **LIBERTATEA** în proprietatea I.C.S.A.P. pentru a funcționa ca unitate de alimentație publică cu profilul hotel-braserie. Valoarea de înscriere la acea dată a fost de 1.092.759 lei. Din anul 1978 a avut numai destinația de restaurant. Nu facem nici o pleoacă pentru rentabilitatea comercială de atunci a acestui activ ci doar un apel la memoria gălățenilor care, în special în perioada de vară, își rezervau locurile din timp, **LIBERTATEA** fiind considerată unul dintre simbolurile orașului, un loc insolit și agreabil pentru deconectare.

În anul 1986, datorită uzurii avansate, este retras avizul de navigație și se recomandă casarea navei dar, ca urmare a intervențiilor unor "nostalgici" cu putere de decizie, nava a fost îndocățată la Șantierul Naval din Tulcea și revitalizată.

Legea 15/1990 transformă fosta I.C.S.A.P. în actuala S.C. **REGAL S.A.** și **LIBERTATEA** este inclusă în capitalul social al noii societăți. După intrarea în vigoare a "celebrei" legi privind locația de gestiune care a falimentat, printre altele, și multe hoteluri de pe Litoral, nava intră, în anul 1992, în administrarea locatarului **Ionel Pavel**.

Activitatea comercială capătă caracter sezonier (patru luni pe an) și se ajunge la "performanța" unui profit (!) de 300.000 lei/lună, în anul 1997. În această perioadă, pe faleză, chiar lângă "bătrâna carapace", administratorul a ridicat "cu cheltuielă proprie" o construcție în formă de navă cu destinația de restaurant, care aparține unei societăți vizionar denumite **LIBERTATEA 2000**.

Datorită ineficienței economice evidente și a degradării avansate, Consiliul de Administrație al S.C. **REGAL S.A.** propune Adunării Generale a Acționarilor, în ședința din 26 ianuarie 1998, scoaterea la vânzare a navei, ca soluție unică pentru salvarea acestora.

Ca și cum până atunci **LIBERTATEA** ar fi fost supusă experimentului "PHILADELPHIA" și e-ar fi aflat într-o altă dimensiune spațio-temporală, imediat după decizia de vânzare începe forfota: mass-media, politicieni, administrația locală, istorici, monarhiști "îndigni" - toți se interesează brusc, preocupați să afle cine face afacerea, cine "vinde țara", cine la comisioanele, câte lame se fac din materialul recuperat etc. Unul dintre scenarii confectionate în această perioadă îl avea ca protagonist și pe fostul suveran al României, **Mihai I** care, preocupat de valoarea istorică a iahtului regal cu care tatăl său făcuse câteva croaziere pe Dunăre, în compania **Elenei Lupescu**, s-ar fi interesat în scris de soarta acestuia. Nu numai că "nu e-a primit niciodată o astfel de solicitare", după cum precizează doamna economist **Elena Trandafir**, directorul

S.C. **REGAL S.A.** dar, cu ocazia vizitei la Galați, fostul suveran nici nu a vrut să vadă nava deoarece "nu era în program".

Dar să revenim la decizia de vânzare. Aceasta a fost luată și datorită faptului că Fondul Proprietății de Stat a transmis societății, pe 31 octombrie și pe 10 decembrie 1997, intenții de cumpărare din partea firmelor **SCHMIDT UNDELL CO IMPEX** și **EDMINSTON & COMPANY LTD.** din Marea Britanie, iar pe 25 februarie 1998 solicitarea firmei **DALMATIAN MARITIME CORPORATION LTD.** din Irlanda.

Discuțiile informative cu solicitanții indicau un preț de vânzare în jurul sumei de 500.000 \$ și, la inițiativa laudabilă a S.C. **REGAL S.A.**, cumpărătorul se obliga, după modernizarea navei, să denumească unul dintre saloane **ROMÂNIA**, unde să aflișeze și istoricul fostului iaht regal. Ținând cont de faptul 40% din suma (minimă) de mai sus intrau la bugetul statului, diferența era o "bulă de oxigen" pentru armator și nava urma să se "nască a doua oară", conservând și o fiică de istorie românească, această soluție părea să fie ideală.

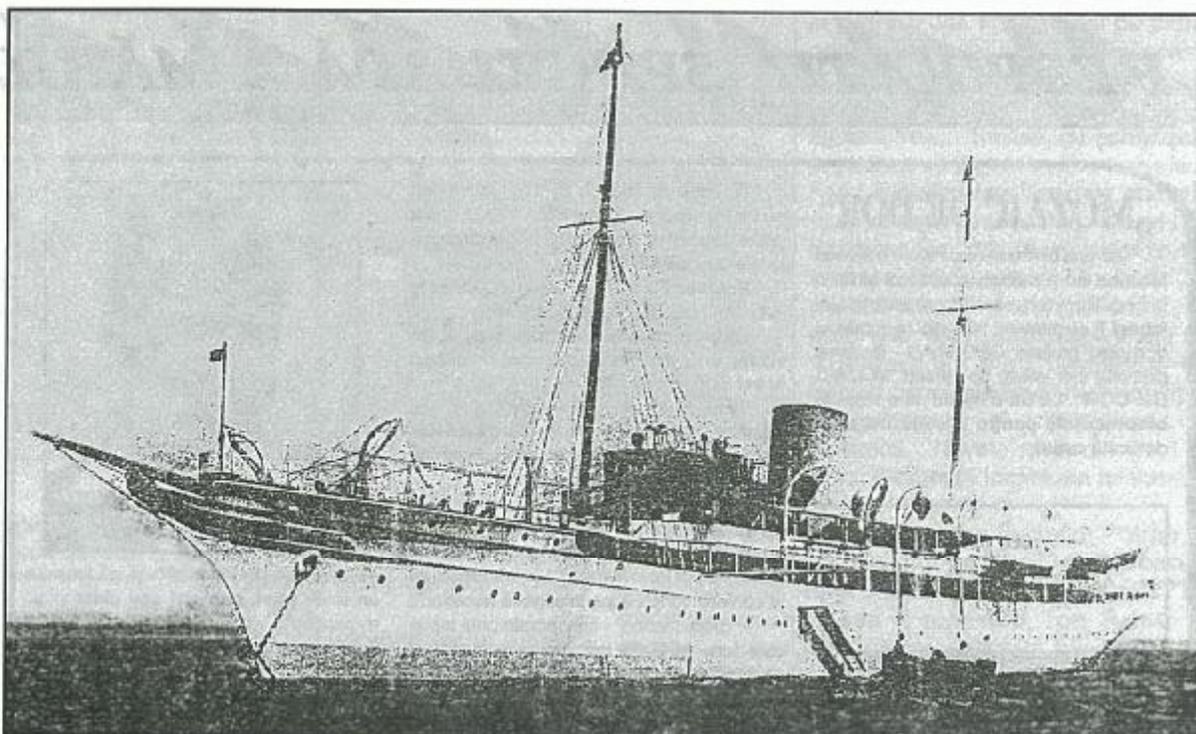
Într-un exces de zel, însă, S.C. **REGAL S.A.** trimite trei adrese consecutive Ministerului Culturii în care anunță intenția de vânzare și cere confirmarea faptului că nava **LIBERTATEA** nu se află pe lista de patrimoniu național. După o lungă perioadă de tăcere, abia la a patra solicitare, Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor anunță că, în ședința din 18 mai 1998, a hotărât clasarea navei **LIBERTATEA** în categoria **TEZAU** și, în conformitate cu prevederile Legii 41/1996,

"bunurile clasate astfel nu pot fi exportate definitiv și se bucură de un regim special de protecție". Este greu de intuit la ce fel de protecție se referă comisia guvernamentală, când se vede cu ochiul liber starea jalnică în care se află nava. Se poate constata, de asemenea, că fostul iaht regal a fost inclus în patrimoniul național pe 18 mai 1998, în urma adreselor (neinspirate!) ale S.C. **REGAL S.A.**, care solicita tocmai confirmarea că **nu se află** în această poziție. Cei care atât de consecvent veghează la conservarea Tezaurului Național nu au avut măcar curiozitatea să vadă cum arată această nouă "valoroasă piesă", limitându-se la studierea unor documente de arhivă, printre care și un articol din revista **MARINA ROMÂNĂ** nr. 16/1992.

Ministerul Culturii anunță, pe 3 iulie 1998, respingerea contestației formulate și "atrage atenția asupra respectării legalității". S.C. **REGAL S.A.** insistă și acționează Ministerul Culturii în instanță. Cum procesul este de-abia la început și o hotărâre definitivă în astfel de spețe se obține după câțiva ani, este greu de anticipat deznodământul.

Dar, între timp... Căpitania Portului Galați transmite armatorului adresa nr. 7392/15 iunie 1998 în care avertizează că "nava reprezintă un pericol real pentru siguranța navigației", fiind constatate degradări avansate la punți, cratere de rugină și coroziune pe 85% din suprafață, lipsa personalului de siguranță, improvizatii la instalația electrică etc. Raportul Registrului Naval Român "plusează" și anunță că "**LIBERTATEA are aviz de flotabilitate până pe 7 iulie 1998**".

"LUCEAFĂRUL"
a pierdut și
"LIBERTATEA"
de flotabilitate

Pentru rezolvarea acestor probleme, o comisie de experți a evaluat la 10 milioane \$ (!) reparațiile necesare pentru obținerea avizelor de navigație (fără modernizări). "Acești bani, S.C. REGAL S.A. nu i-a avut, nu-i are și nu-i va avea niciodată, ca fond de investiții", subliniază doamna economist Elena Trandafir. "Numai închirierea unei dane costă 2.000.000 lei/zi și nici o societate de asigurări nu se angajează să asigure nava deoarece, în plus față de starea avansată de degradare, chiar sub zona de acostare se află un ponton scufundat și orice deplasare este foarte riscantă".

Din moment ce soluția vânzării este suspendată până la finalizarea procesului cu Ministerul Culturii, din punct de vedere al siguranței navigației **LIBERTATEA** nu mai are aviz de flotabilitate de 4 luni și armatorul nu are nici bani și nici intenția de a repara nava, în scurt timp fostul iaht regal **LUCEAFĂRUL** se va bucura de "un regim special de protecție" din partea Ministerului Culturii, în cimitirul navelor de pe Canalul Măcin.

Căpitan Costel SUSANU

- Construit în 1930 la Șantierul Naval "Teydebank" - Glasgow din Scoția; lansat la apă cu numele **NAHLIN**.
- 1937 - este cumpărat de guvernul român cu 120.000 lire sterline, pentru a fi făcut cadou regelui Carol al II-lea. Pe 3 septembrie 1937 iahtul **LUCEAFĂRUL** arborază pavilionul românesc.
- 6 septembrie 1937 - sub comanda locotenent-comandorului **Josef Rășcanu** se îndreaptă spre Constanța, unde acostează pe 23 septembrie la ora 01.30.
- **Caracteristici tehnice**, conform registrului matricol: lungimea - 89,365 m plus bompresul 5,947 m, lățimea - 10,98 m, pescajul - 4,222 m, deplasamentul - 2147 tone, viteza 17,5 Nd, echipajul - 35 membri, propulsie - 2 grupuri a câte 4 turbine tip John Brown-Curtis Glasgow, puterea maximă - 4400 CP.
- 15-26 octombrie 1938 - sub comanda locotenent-comandorului **Carol Prossinagg** execută primul mars pe ruta Constanța-Galați și retur.
- 4 decembrie 1938-15 iulie 1939 - reparații și transformări după pretențiile Casei Regale, în Șantierul Naval "San Marco" din Triest.
- 1937-1941 - execută 35 de croaziere cu membrii Casei Regale și 8 marșuri de instrucție.
- 19 februarie-3 august 1941 - sub comanda căpitanului **Dumitru Niculescu** nava s-a adăpostit în zona Brăila-Canalul Măcin, Hârșova, Ostrovul Gâsca-Ostrovul Lupilor-Brăila.
- 1948 - devine navă de comandament la Comandamentul Forțelor Navale Maritime.
- 1951-1955 - este inclusă în Detașamentul 514 nave-școală.
- martie 1955 - trece în administrația Președinției Consiliului de Miniștri, cu denumirea **RĂSĂRITUL**; a fost transformată în pasager cu cabine de 2 și 4 locuri.
- 1972 - a fost scoasă din exploatare și a devenit hotel-braserie; din 1978 a avut destinația de restaurant.
- 1986 - nava este propusă pentru casare dar, în urma unor intervenții, a fost ancorată la Tulcea și revitalizată.
- 1992 - se află în administrarea SC **REGAL SA** Galați (fosta ICSAP), care o dă în locație de gestiune.

Locotenent-comandor Marian MOȘNEAGU

RESPIRAȚIA SPIRITUALĂ A MĂRII

„MOZAIC DE DOR“

Într-una din frumoasele zile ale acestei toamne ne-a mângălat sufletul și ne-a îmbogățit spiritul un eveniment așteptat (ani întregi !) de prietenii, nu puțini la număr, ai domnului profesor GEO VLAD - lansarea primului său volum de versuri "MOZAIC DE DOR". Cartea a apărut ca o răsplătă binemeritată pentru o viață întreagă dedicată culturii.

Și, într-o asemenea zi, ce-și poate dori mai mult omul și poetul GEO VLAD decât prezența celor apropiați inimii sale și cuvintele lor de apreciere?

Profesor Virgil Mocanu: "Ce este "MOZAIC DE DOR", de Geo Vlad ?

Periplul unei vieți trăite frumos, cu arderi interne de o mistuitoare pasiune, sintetizată în trei etape :

- "Ecoul din adânc" - reverberații din adâncul unei ființe doritoare să cunoască, să comunice și să se comunice, înclinată spre meditație, ca și spre jubilație ;

- "Dorurile mele" - adică acele stări inefabile, unice, inconfundabile, pe care cuvintele , oricât de măiestrit de meșteșugit aieșe, nu pot întotdeauna să le intruzeze, să le confere concretețea inteligibilă necesară ;

- "Elegii marine" - consacrate unui topos care face parte din intimitatea de simțire și de cugetare a fecerăuă dintre noi și care ne covârșește, ne copleșește prin simbolistică, prin sublima măreție, atât de familiară, dar și de enigmatică, toluși ..."

Căpitan-comandor Ananie Gagniuc:

"Astăzi, la zi aniversară (26 septembrie este chiar ziua sa de naștere!), ne bucurăm alături de Geo Vlad, pentru nașterea celui mai drag copil spiritual al domniei sale, volumul de versuri "MOZAIC DE DOR". Sunt aproape 40 de ani de când profesorul Geo a îmbrățișat acest atât de bogat domeniu în spirit și - uneori - atât de sărac în finanțe, dar fericirea sa a izvorât din noble idealuri și omenești bucurii :

să-și vadă o poezie publicată, să lanseze un tânăr poet, publicist sau chiar viitor romancier".

Profesor dr. ing. Gheorghe I. Bărbatu:

*"Pe scara sufletului meu
Știam că mă-nvădesc cu tălăi meu
Puțin la dreapta de bunul Dumnezeu
Care în mod sigur m-ar fi întrebat
Ce ai făcut cu banii ce ți-am dat?
Măcar ți-ai ajutat pe Geo Vlad
Să-și publice volumul "Mozaic de dor"
Au vrei cu mâna mea să te omor?"*

Observând că unii membri ai Uniunii Scriitorilor din Filiala Constanța se premiază "între ei" mi-am zis oare de ce nu am proceda la fel și noi scriitorii "nemembri ai Uniunii Scriitorilor".

MUSAFIRI DE LA REVISTA „PENTRU PATRIE“

Cu câțva timp în urmă, sălile Cercului Militar Constanța au cunoscut, din nou, freacăta specific manifestărilor culturale organizate cu regularitate de animatorii culturali ai acestei prestigioase instituții de cultură a armatei.

Trei musafiri - poeți din București - au ținut să-și lanseze un volum (colectiv) de poezie la Pontul Euxin.

Volumul "13" (titlu incitant - provocator !) semnat de **Geo Călugăru, Marius Rădulescu și Ioan Tecșa** a apărut - în condiții grafice deosebite - la Editura Asociației Cultural-Științifice a Românilor de Pretutindeni (A.C.S.R.P.), cu o prefață de prof. dr. **Tudor Opreș** - care face și traducerea poemelor în limba franceză.

Trei poeți de o reală sensibilitate și de admirabilă decență artistică și-au reunii creațiile într-un unic volum, asemenea foliolelor unei frunze de triști ... afirmă Tudor Opreș în prefața volumului, abordând apoi grupajele semnate de fiecare autor.

Geo Călugăru - cu 13 poeme adunate sub genericul "CLIPA SINGURĂȚĂII" - este un poet care respectă (bine !) forma versului clasic, cu rimă și ritm, cu muzicalitate, cu ecouri din ritmurile poeziei românești autentice, de la melosul popular la marile nume învățate în școli. Sentimentul singurătății (sentimentul creatorului în turul de fideș ?!) străbate majoritatea poemelor. Citez: "Un cuțit îmi curge-n sânge ... Răd - deși mai bine-as plânge ... "(Răstăgînire pe singurătate) . Sau : "Dorul casei viscolit de flori / E-n orice cuvânt rostit sau scris / Focul sacru-n inimă închis" (Rondel). Poetul trăiește într-un "Timp pentru boală și nervi / Timp destul să înnebunim ... / Timp pentru lăcere și rugă / Timp pentru timp risipim ..." (Timp I + II).

Marius Rădulescu - președinte al Asociației Cultural-Științifice

a Românilor de Pretutindeni, un împătimit animator cultural, omul care știe (și poate !) să facă rost de sponsor (în speță - S.C. OIL TERMINAL S.A. Constanța), se mișcă precum argintul viu și rezolvă ce își propune !

Apare în carte tot cu 13 poeme, sub genericul "REALUL TRIST" - care răspunde exact conținutului pozițiilor sale.

Extrem de concentrat, el este un meditativ, un reflexiv, în lexicul căruia geometria și spațiul se simt la ele acasă.

Trimiteri filozofice, trăiri existențiale, definiții convergente, relativitate, - ne pun pe gânduri și ne determină să citim încă o dată poezia lui, să aflăm exact (!) ce-ar dori să ne transmită. Zice : "Un număr limitat de cuvinte / Definește sensul trăirilor" (Existențial).

Al treilea poet antologat în volumul "13" este (în ordine alfabetică!) **Ioan Tecșa** - director al revistei "PENTRU PATRIE" a Ministerului de Interne, care publică (tot) 13 poeme sub frumoasa sintagmă "FELINARUL DE VÂNT".

Poet echilibrat, între clasic și modern, scrie o poezie intimă, cu o nuanță de liniște interioară, odihnitoare parcă, încercând să se confeseze ca un solitar "cântăreț de pian": "Dumneavoastră sunteți cântărețul de pian ? Dumneavoastră sunteți martorul / de peste zi?! / Dumneavoastră ?!"

Și **Ioan Tecșa** își trăiește clipele "Aici, în această singurătate / o land de noliște / aici ...". Altfel, într-o luptă imaginară (!) scrie : "Îmi apărăm obraji / cu pumnii și lacrimile / până când în cruciada furticilor / descoperim / I-am pe prietenul meu / cel de la masa de seară".

Iată dar, în câteva vorbe, volumul "13" care cuprinde trei voci distincte, complementare însă în intenții. Felicitări!

Profesor Geo VLAD

Ne scriu corespondenții

RESCUE-EAGLE '98

În perioada 5-10 noiembrie, la Constanța, s-a desfășurat aplicația "RESCUE-EAGLE '98", eveniment ce se înscrie în spectrul larg al acțiunilor militare româno-americane din cadrul Parteneriatului pentru Pace.

În condițiile în care Statele Unite au participat cu USS "AUSTIN" (navă de debarcare) și USS "STUMP" (distrugetor), România a angajat elicoptere și nave ale Marinei Militare, Divizionul de fregate fiind implicat cu fregata "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU" (260).

Scopul exercițiului a constat în fundamentarea unei concepții comune privind operațiile de menținere a păcii, precum și în creșterea interoperabilității între forțele participante la astfel de acțiuni.

S-au desfășurat exerciții de: manevre și evoluții, comunicații, remorcaj, supraveghere aeriană și navală, apărare antiaeriană, căutare și salvare, convoiere, interzicerea străpungerii embargoului.

Conducerea acestor exerciții a fost asigurată atât de către partea americană cât și de către cea română.

În vederea participării la acest exercițiu la Divizionul de fregate s-a efectuat pregătirea echipajului și a navei desemnate (260) mai ales pentru momentele aplicației în care conducerea a fost asigurată de partea română. S-a insistat asupra perfecționării și însușirii complete a procedurilor standard NATO. S-au executat lucrări de verificare și întreținere ale fregatei "AMIRAL PETRE BĂRBUNEANU", astfel încât nava a fost adusă la parametri maximi de operativitate.

N.R. În numărul viitor vom reveni pe larg asupra acestui subiect.

Căpitan Gabriel TRICĂ

MARINARI PE PODIUM

LA ANKARA ȘI BEIJING

În perioada 14-23 iulie 1998 s-a desfășurat la Ankara Campionatul European de pentatlon militar la care au participat loturi sportive militare din 13 țări. La proba de ștafetă România a ocupat locul trei (foto sus). Delegația a fost condusă de maiorul Ștefan Mărginean, din cadrul Statului Major General, căpitanul echipei fiind locotenent-comandorul Virgil Ene, din cadrul Statului Major al Marinei Militare; din lot a mai făcut parte și maestrul militar clasa a III-a Stelică Bănică (de la Centrul de Scafandri). Cu aceeași componență, a lotului, România a participat și la Campionatul mondial de pentatlon militar din luna septembrie de la Beijing, unde s-a clasat pe locul 13 la proba de ștafetă (foto jos). Comparativ cu anul 1997 lotul României a urcat de pe locul 23 pe locul 18, ceea ce i-a asigurat calificarea pentru campionatul mondial din 1999 de la Zagreb.

*Locotenent-comandor
Virgil ENE*

„MARINE NATIONALE“

FLOTA FRANCEZĂ „PE RADAR“

Marina Militară a Franței operează în nouă zone maritime: Canalul Mânecii / Marea Nordului, Oceanul Atlantic, zona Indiilor de Vest, Guyana, Oceanul Indian, sudul Oceanului Indian, Oceanul Pacific, Noua Caledonie și Mediterana.

Desfășurarea operativă peste mări este în responsabilitatea Forței de Acțiune Navală (FAN - Force d'Action Naval), cu baza la Toulon, care are în dotare portavioanele. Submarinele sunt repartizate Grupului de Acțiune Submarină (GASM - Groupe d'Action Sous-Marine), cu baza la Brest, iar submarinele strategice purtătoare de rachete balistice fac parte din Forța

Oceanică Strategică (FOST - Force Oceanique Strategique), cu comandamentul la Houilles, lângă Paris. Dragoarele fac parte din Forța de luptă împotriva minelor (FGM - Force Guerre des Mines), cu baza la Brest.

Principalele baze navale sunt Cherbourg, Brest (baza principală pentru flota din Atlantic) și Toulon (pentru Mediterana), fiecare dintre ele beneficiind de șantieri navale importante. Submarinele sunt construite la Cherbourg, navele mari sunt construite și reparate la Brest, reparațiile curente se fac la Toulon, iar distrugătoarele, fregatele, dragoarele și navele de patrulare sunt construite la Lorient.

DOTAREA FLOTEI ÎN PREZENT ȘI PERSPECTIVELE APROPIATE

Forța Oceanică Strategică dispune în prezent de 4 submarine strategice purtătoare de rachete balistice („Le Triomphant” și 3 din clasa „L'Inflexible”) și 6 submarine nucleare de atac din clasa „Rubis”, de 2.600 de tone. Până anul viitor toate submarinele din dotarea Marinei Militare vor avea propulsie nucleară.

Portavionul „Foch” este cel mai puternic element al Forței de Acțiune Navală, „vârful de lance” al mijloacelor expediționare maritime. „Foch” se va „pensiona” anul următor, odată cu intrarea în serviciu a portavionului nuclear „Charles de Gaulle”. Forța de

Acțiune Navală mai are în dotare distrugătoarele „Suffren”, „Duquesne” și fregatele „Cassard” și „Jean Bart”, care au misiuni de escortare și apărare antiaeriană.

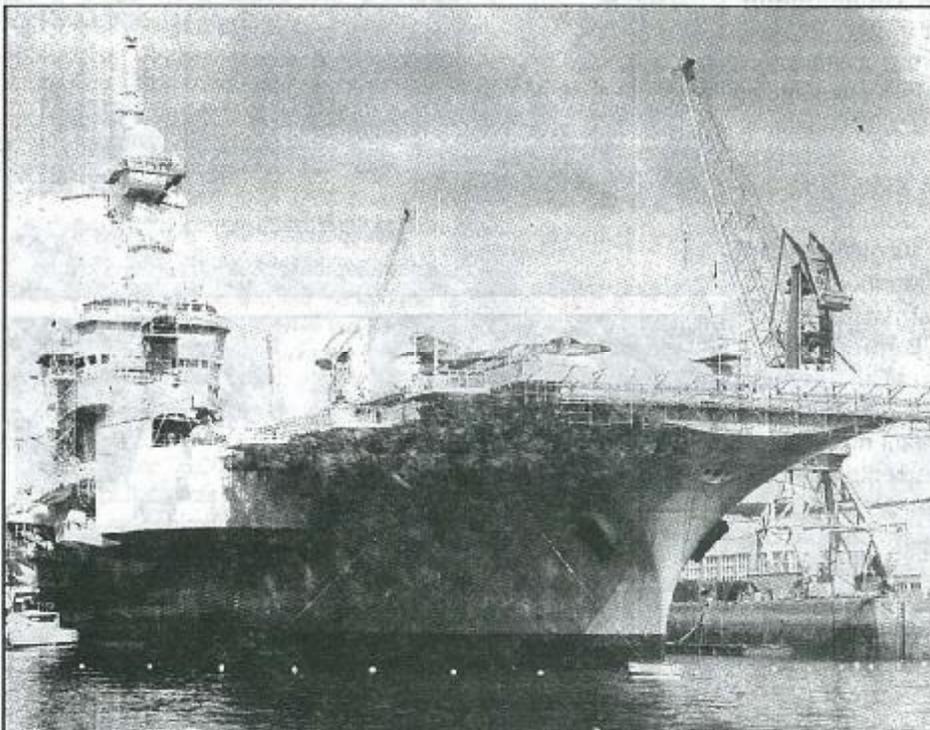
Grupul de Acțiune Submarină dispune de 5 din cele 10 escorte antisubmarin din dotarea Marinei precum și de fregatele „Primauguet” și „Latouche Treville”. Încă 5 fregate din această clasă sunt destinate Forței de Acțiune Navală și vor fi echipate în curând cu noile sonare active/pasive de joasă frecvență. „La Fayette”, cea mai modernă clasă de fregate, include în prezent 5 nave, din care 3

sunt dislocate în Oceanul Indian.

În serviciul Marinei Militare au rămas 16 nave „aviso”, din clasa „D'Estienne d'Orves”. Au deplasamentul de 1.175 tone și sunt folosite, în special, pentru patrulare costieră și supraveghere anti-submarin.

Pentru asigurarea zonei economice exclusive sunt destinate 6 fregate din clasa „Fleural”, intrate în serviciu între anii 1992 și 1994.

Forțele amfibii sunt compuse din navele de debarcare „Ouragan”, „Orage” și „Foudre”, folosite pentru transport, debarcare și suport logistic. Până la

Portavionul nuclear „CHARLES DE GAULLE”

sfârșitul acestui an va intra în serviciu nava de debarcare "Siroco", cu posibilități avansate de autoapărare.

După vânzarea - anul trecut - a 5 vânătoare de mine din clasa "Circe" Marinei Militare a Turciei, au rămas în dotare 13 vânătoare de mine din clasa "Tripartite".

Nava-școală "Jeanne d'Arc" este andocată până la sfârșitul acestui an pentru reparații capitale la motoare și este planificat să rămână în serviciu până în 2005.

Pentru operațiuni de salvare mai sunt destinate 3 nave mici din clasa "Antares", iar 4 nave auxiliare din clasa "Durance" asigură realimentarea pe mare.

FORȚELE MARITIME FRANCEZE DIN OCEANELE PACIFIC ȘI INDIAN

Franța administrează două teritorii din Oceanul Indian - Reunion și Mayotte. Reunion are o populație de aproximativ 600.000 de locuitori și se află la sud-vest de Mauritius. Baza navală franceză din această zonă este deservită de 3.500 de persoane și un mic număr de fregate, nave de patrulare și logistice.

Franța continuă să-și exercite dreptul de administrare a unor insule din Pacificul de Sud, grupate în trei teritorii: Noua Caledonie, Polinezia Franceză și insulele Wallis-Futuna. Bazele navale din zonă sunt localizate în Papeete (Tahiti), Fort de France (Martinica), Noumea (Noua Caledonie), Degrad des Cannes (Guiana Franceză) și St. Denis, fiind dotate și cu echipamente pentru mici reparații.

În contradicție cu situația din Pacific, unde sunt frecvente controversele legate de testele nucleare din atolul Mururoa, prezența Franței în Oceanul Indian este privită ca o importantă sursă de venituri pentru populația din zonă.

Forțele navale din zonă nu dispun de baze speciale dar folosesc, la nevoie, facilitățile locale. În caz de necesitate sunt desfășurate și alte nave în zonă, iar echipajele avioanelor de patrulare maritimă, cu baza în Djibouti, sunt schimbate din trei în trei luni.

Misiunile generale ale flotei franceze în această zonă sunt:

- menținerea suveranității teritoriilor franceze din Oceanul Indian;

Submarinul „LE TRIOMPHANT”

- protejarea intereselor comerciale;
- participarea la operațiunile ONU și asigurarea libertății navigației;
- dezvoltarea relațiilor de colaborare cu țările din zonă.

Interesul principal al Franței în Oceanul Indian este cel comercial deoarece în fiecare zi aproximativ 8 tancuri petroliere și 6 cargouri franceze tranzitează zona (peste 30% din petrolul importat provine din Golful Arabiei).

„Jane's Navy International”, iulie-august 1998

Traducerea și adaptarea
Căpitan **Castel SUSANU**

NOUTĂȚI EDITORIALE

Semnalăm apariția recentă a trei noi valoroase lucrări înscrise în sfera literaturii-document și care vizează aspecte inedite din istoria României.

- **Contraamiral Horia Macellariu – ÎN PLIN URAGAN (25.000 lei);**
- **ROMÂNIA ÎN FAȚA CONFERINȚEI DE PACE – PARIS, 1946 (25.000 lei);**
- **DECORAȚII ROMÂNEȘTI DE RĂZBOI. 1860-1847; în limbile română, engleză, franceză, germană (60.000 lei).**

Cei interesați își pot procura aceste cărți și de la sediul revistei noastre.

Relații la telefoanele 041/615700/238, 041/618127.

MAGAZIN * MAGAZIN * MAGAZIN

PASAGERELE - „LEBEDELE“ ALBE ALE DELTEI

Trecute de prima "tinerete", dar sfidând timpul cu siluetele lor elegante și albe, integrate demult peisajului, navele pasager sunt "aintate" de oamenii Dunării cu numele de lebedele albe ale Deltei. Cu "baza" în portul Tulcea, în această poartă spre Delta, pasagerile reprezintă - dincolo de elementul pitoresc pe care, facil, îl sesizează turistul - un lucru înfinit mai important pentru oamenii locului. Practic, ele sunt singura legătură vitală, singurul "pod" ce leagă localitățile

izolate din Delta cu lumea largă. Sunt, așadar, un factor ce condiționează, în mare măsură, existența normală a zonei. Iată de ce sunt primate, sunt așteptate și întâmpinate cu drag de locuitorii celei mai izolate zone a României, așa cum cu drag, și cu un respect aparte, sunt priviți oamenii - acei oameni minunați care le conduc, le dau viață - marinarii. Unul dintre aceste pasageri, cu care am avut prilejul să călătorim pe rula Sfântu-Gheorghe - Tulcea, este și nava "MALNAS" (lansată la apă în 1974, la Giurgiu, cu capacitatea de 300 persoane), care alături de "surorile sale" "MOLDOVA", "MUNTENIA", "BANAT", "VRANCEA" sau "ISTRIA" străbat necontenit fluviul, înfruntând gheața, gerul, viscolul și cețurile iernii sau furtunile zilelor toride de vară.

Comandantul său, domnul Gheorghe Paraschiv (pe pasageri din 1930 și la comanda navei din 1989) este, prin profesia sa aleasă și onorată ca atare, unul dintre acei oameni... "atât de puțini, căroră atât de mulți le sunt atât de "mult dator".

De 24 de ani - acică jumătate din viață - acest dobrogean din Luncașița a străbătut apele Dunării bătrâne. Făcând un incomplet și sumar calcul - la cererea noastră - din 1990 și până în prezent a transportat la bord peste 500.000 de oameni. Împreună cu echipajul său - din rândul cărui menționăm secundul Alexandru Corsei, pilotul Gheorghe Dumitru, șeful mecanic Dumitru Boronescu - comandantul Gheorghe Paraschiv cutreieră apele Deltei - spre Sfântu Gheorghe, Sulina sau Chilia Veche. Asemeni oamenilor Deltei, ce știu - cât de mult și de ce - să-l respecte pe marinar, îi urăm lui și colegilor, "Bun cart înainte"!

Locotenent-colonel
Costin **CONSTANDACHE**

Aflată în prag de desființare, FANFARA MARINEI CÂNTĂ ȘI ÎNCÂNTĂ PESTE HOTARE

În perioada 4-6 septembrie a.c., Muzica reprezentativă a Marinei Militare Române, dirijată de colonelul GHEORGHE PANAIT, a participat la prima ediție a Festivalului Internațional al Muzicilor Militare, desfășurat la Villafranca di Verona - Italia. Organizată din inițiativa Primăriei, prin domnul dr. MAURIZIO FACINCANI, și a Asociației Filarmonice și Simfonice din localitate, sub președinția domnului UMBERTO AMORESE, manifestarea a coincis și cu primul Târg agroalimentar al celor circa 50 de orașe libere din Europa. După cum se evidențiază în Ordinul de zi al șefului Statului Major al Marinei Militare, nr. 183 din 18.09.1999, "Pe tot parcursul festivalului componenții delegației române au dovedit un înalt profesionalism și spirit de disciplină, uimind asistența și atrăgându-și în acest sens, admirația și bunele aprecieri ale organizatorilor..."

Cei 36 de virtuși români au evoluat în compania fanfarelor Gărzii Financiare și Asociației Militare Italiene, a Marinei Militare din La Spezia și a reprezentanților Lituaniei.

Defilările pe principalele artere ale localității s-au încheiat cu show-uri susținute în aer liber în fața Primăriei,

urmate de concerte nocturne, realizate pe estrada amenajată în interiorul castelului Scaligero, simbolul orașului Villafranca, situat în centrul acestui prosper centru provincial din vecinătatea Veronei.

Fanfara Marinei Militare Române a avut o evoluție de excepție, naturalitatea interpretării, virtuozitatea instrumentală și varietatea programului prezentat, axat îndeosebi pe marșuri militare de tradiție și prelucrări folclorice, asigurându-i un imens succes în public.

Luni, 7 septembrie, fanfara Marinei Militare Române a avut onoarea să participe la ridicarea pavilionului pe platoul Regimentului 85 Infanterie Verona, comandat de colonelul PAOLOMARIA SALLADINI, gazda românilor. Interpretarea Imnului național al Italiei și concertul susținut ulterior în fața personalului regimentului a produs o impresie deosebită amfizionilor.

După Kiel și Villafranca, Fanfara Marinei Militare Române este așteptată să participe, în anul 1999, la alte două festivaluri ale muzicilor militare, în Germania și respectiv, Malta.

Locotenent-comandor
Marian **MOȘNEAGU**

UMOR

Un grup de inițiativă pentru pacea lumii a plecat prin compania NAVTURIST în America, pentru a duce un mesaj de pace. L-au dus și ... dus a fost. Nu i-au mai adus înapoi, rămânând acolo, cu tot cu el.

Unui marinar:

"Te-am văzut cam amețit/Și c-o sticlă de Merlot / Îți stă bine matelot / Însă nu și...matelot!"

Apropo de insula Șerpilor...

Vecinilor da lângă noi / Le cerem raptul să-l cedeze / Doar insula o vrem-înapoi / Că șerpii pot să și-i păstreze!

Geniștii, la malul surpat al falezii, săpau de zor. Un turist întrebă:

- Șeful vostru știe că s-a surpat malul?

- Păi, acum îl dezgropăm, să-i spunem!

Ananie **GAGNIUC**

EVENIMENTE • FLASH

CONSTANȚA: Cu ocazia zilei Armatei Române, Statul Major al Marinei Militare a organizat un simpozion care a avut loc pe data de 23 octombrie, în sala „ELITE” a Hotelului Militar Constanța. Simpozionul și-a propus și a reușit să evoce principalele momente ale participării Armatei și Marinei Române la cea de-a doua mare conflagrație mondială a secolului XX. Expunerile care au fost prezentate aparțin unor personalități de marcă ale istoriografiei militare românești și sunt bazate pe cercetările inedite efectuate în ultimii ani. Manifestarea a fost onorată de șeful Statului Major al Marinei Militare, contraamiral **Traian ATANASIU**, de numeroase personalități ale vieții politice, culturale și universitare constănțene.

Moment de la ceremonialul militar care a marcat deschiderea noului an universitar la ACADEMIA NAVALĂ „MIRCEA CEL BĂTRÂN”

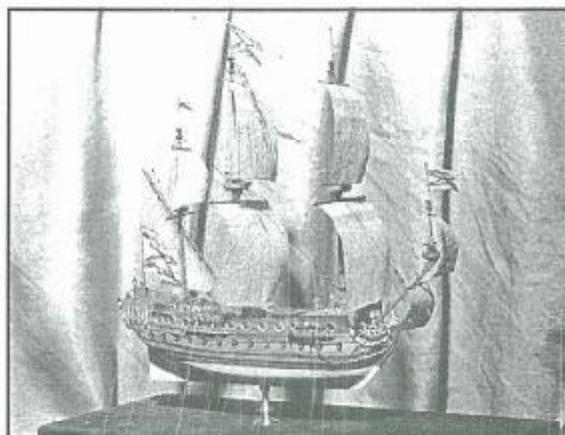
GDANSK: Căpitan-comandorul **Cornel Costiniuc** și-a încheiat cariera militară (dar nu și cea sportivă) într-un mod cât se poate de onorant.

Maestru internațional al sportului și cadru didactic în cadrul Academiei Navale „MIRCEA CEL BĂTRÂN”, domnia sa și-a reconfirmat reputația de artizan al navelor în miniatură cu un succes de excepție: 4 din cele 13 medallii obținute de lotul național la cea de-a IX-a ediție a Campionatului Mondial de Navomodele Grupa C (Machete), găzduit în perioada 28-30 august 1998 la Muzeul Marinei din Gdansk (ediția din anul 2000 urmând să se organizeze la Constanța) - Polonia au fost înmânate îndrumătorului Clubului de navomodelism al studenților marinari, cel mai performant și, din păcate, unicul exponent, în prezent, al Asociației Sportive „MARINA” Constanța.

Este pentru prima dată când România obține 3 medallii de aur la o competiție mondială patronată de Federația

Internațională „NAVIGA”, precedentul fiind creat tot de reprezentantul Academiei Navale „MIRCEA CEL BĂTRÂN”, medaliat cu aur la Jablonec - Cehia, în anul 1993.

Anul acesta, „flotila” victorioasă a fost alcătuită din chebecul francez „FECHINUL” și rava de linie rusească „PREDESTINAȚIA” (foto), realizate la scara 1:250, (ambele „poleite” cu aur), caravelele lui Cristofor Columb („SANTA MARIA”, „NINA” și „PINTA”), miniaturizate la scara 1:300, (înnobilate cu argint) și pilotina franceză „JOLIE BRISE”, (cotată cu bronz).

MANGALIA: A devenit un fapt obișnuit ca formația „TINEMAR” a Cercului Militar din Mangalia, care a împlinit recent 25 de ani de existență, să fie laureată la toate festivalurile de gen la care a participat.

Recent „TINEMAR” a participat la Festivalul de teatru neprofesionist din armată, Craiova 1998, la care a obținut premiul I și premiul de interpretare acordat locotenent-colonelului **Constantin Ștefănescu**, cu piesa „Cafeneaua” - adaptare de Hcraju Mălae după WALLY'S CAFÉ de Ron Clark și Tour Bobrik.

Redacția îi urează succes și la edițiile următoare.

CONSTANȚA: Cu prilejul prezenței sale în orașul nostru, ne-a vizitat la redacție cunoscutul om de cultură - sociolog și filozof - domnul **Ilie Gilbert**.

